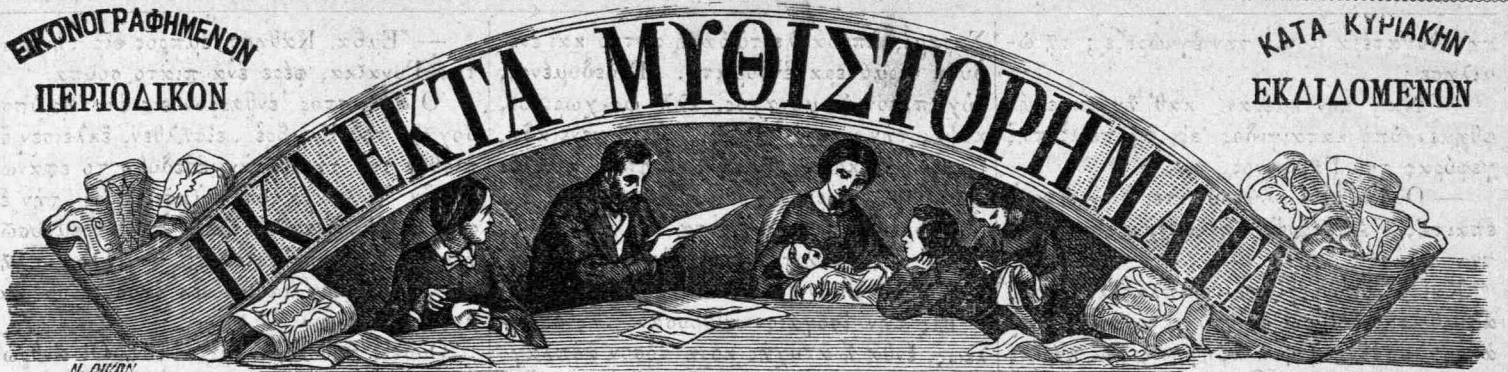

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Μ. ΕΙΚΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ώδος Πατησίων, αριθμός 3, παρά το τυπογραφείον της «Κορίνθου»
Αι συνδρομαί αποστέλλονται απ'εύθεως εις Αθήνας δια γραμματέωσιν ή δι' εμπορευματοφόρων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ, (μετά επόνοσιν: μυθιστορία 'Ερνέστου Λωιδί, μετάφρασις Τονυ). — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία 'Αλεξάνδρου Δουμά. (Συνέχεια). — ΜΙΑ ΝΥΞ ΕΝ ΑΝΤΙΛΛΑΙΣ, Άγγελοσ.

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτάς
'Εν Αθήναισ: τος 5 λ' κατά τ'εταρτίον 6
'Εν τῷ ἐξωτερῷ κῶ πρ. 2 δραμὰ 10 'Εν Ρωσσίῃ δουβλίον 4
'ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ προγράμμασιν 4

Μη προχωρήσ τρελλόπαιδιον. (Σελ. 377).

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤΟΥ ΛΩΙΔΕ

[Συνέχεια: ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Μ' ὄλον τὸ μῖσος, ὅπερ ἠσθάνετο διὰ τὸν ἀνακρίτην καὶ διὰ πᾶν τὸ ἐνδιαφέρον αὐτόν, ἠσθάνθη ἐν τούτοις εὐγνωμοσύνην ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς θελκτικῆς ἐκείνης γυναικός, ἣτις ἤρχετο μέχρις αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου, ἵνα τὸν ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς ἀβύσσου, εἰς ἣν εἶχε πέσει.

— Χθές, ἤρκεσε νὰ σε ἴδω εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ συζύγου μου, καὶ νὰ μάθω ὅτι ἡ

Σαλβιέττη ἦτο θυγάτηρ σου, ἵνα πεισθῶ ὅτι δὲν τὴν ἐφόνευσε.

— Εἶν' ἀληθές, κυρία, εἶν' ἀληθές! ἀνέκραξεν ὁ Ἰωάννης. Οὐδέποτε πατὴρ φονεύει τὸ τέκνον του. Ὁ ἀνακριτὴς εἶπεν ὅτι ἠθέλησα νὰ τὴν τιμωρῶ διὰ τὸ παράπτωμά της, καὶ νὰ καλύψω διὰ τοῦ θανάτου τὴν ἀτίμωσιν, ἣν ὑπέστη. Ἄλλὰ μήπως ἡ καρδιά τοῦ πατρός δὲν εἶναι πλήρης οἴκτου; Ἄλλως τε εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ τὴν τιμωρῶ, ἐγώ, ὅστις οὐδέποτε τὴν ἀνεγνώρισα ὡς θυγατέρα μου, καὶ δὲν ἠδυνήθην νὰ τὴν προφυλάξω ἀπὸ τῶν πειρασμῶν; Ἄ! κυρία, εἶμαι ἄθῳσ!

— Δὲν ἀμφέβαλλον καὶ διὰ τοῦτο ἤλ-

θον, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Σαραμί. Ἄλλως τε, εἶδον τὴν Σαλβιέττην καὶ τὴν ἠγάπησα, χωρὶς πολὺ νὰ τὴν γνωρίσω.

— Ἠγαπάτε τὴν θυγατέρα μου. Σεις! ἀνέκραξεν ὁ ἐπαίτης.

Ἄντι πάσης ἀπαντήσεως, ἡ Ἰουλιέττη τῷ διηγήθη τὰς βραχεῖας σχέσεις, ἃς ἔσχε μετὰ τῆς νεκρᾶς, καὶ τῷ ἐπανελάβε τούς λόγους, οὓς τῇ εἶπεν ἡ Σαλβιέττη τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν τὴν εἶδε διὰ τελευταίαν φοράν.

Χεῖμαρρος δακρῶν κατέκλυσε τὸν Ἰωάννην. Ἄλλ' αἰφνης ἰδέα τις διῆλθε τοῦ νοός του καὶ εἶπεν:

— Ὁ σύζυγός σας λοιπὸν συνήντησε

τήν θυγατέρα μου ; τὴν ἐγνώριζε ; τῆ ὠμίλησε ;

— Ναι, τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν κατελήφθημεν ὑπὸ καταιγίδος εἰς τὰ πέρα τῆς γερύρας τοῦ Γάρδωνος.

— Οὐδὲν περὶ τούτου εἶπε, διενεῖτο ὁ ἐπαίτης. Ἀπέκρυψε τὴν συνάντησιν αὐτῆν. Διατί ;

Καὶ αἱ ὑπόνοιαι τοῦ ἐδιπλασιάσθησαν, αὐξηθεῖσαι ἔτι καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅπερ ἀπεκάλυπτεν αὐτῷ ἡ ἀφήγησις τῆς κυρίας Σαραμί, ὅτι ἡ Σαλβιέττη, κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς τῆς, κατετρώχετο ὑπὸ τύψεων, ἃς ὁμολογεῖ μὲν εἰς τὴν σύζυγον τῷ ἀνακριτοῦ, ἀλλ' ἠρνεῖτο νὰ τῆ εἶπῃ τὴν αἰτίαν. Ἐν τῇ ἀφήγησιν τῆς κυρίας Σαραμί ὑπῆρχον φράσεις μεταβάλλουσαι τὰς ὑπονοίας τοῦ Ἰωάννου εἰς βεβαιότητα. Ἡ Σαλβιέττη εἶπεν εἰς τὴν νεκρὰν γυναῖκα τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν εἶδεν αὐτὴν διὰ τρίτην καὶ τελευταίαν φοράν :

« — Εἶμαι πολὺ ἔνοχος ἀπέναντί σας. Ἄν ποτὲ μάθητε διατί, συγχωρήσατέ με. Μὲ ἠπάτησαν. »

Ὅποιον παράπτωμα, ὁποῖαν ἀπάτην ὑπαίνισσετο ἡ Σαλβιέττη, ἂν μὴ τὴν ἀποτρόπαιον κατάστασιν τῆς, οὕσα ἐρωμένη ἐγγάμου ἀνδρός, πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ ὁποίου δὲν ἐτόλμα νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα, καὶ τὸ ψεῦδος, ὅπερ ὁ ἐραστής τῆς δὲν ἐδίστασε νὰ τῆ εἶπῃ βεβαιῶν αὐτὴν, ἵνα εὐκολώτερον τὴν διαφθεῖρῃ, ὅτι ἦτο ἄγαμος ;

— Ὡ! μίαν ἀποδείξιν ! μίαν ἀποδείξιν καὶ οὐδὲν ἄλλο ! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἰωάννης.

— Διεβεβαίωσα τὸν σύζυγόν μου περὶ τῆς ἀθωότητός σου, ὑπέλαβεν ἡ Ἰουλιέττη, καὶ θὰ ἐπιτύχω παρ' αὐτοῦ τὴν ἀποφυλάκισίν σου. Ἐπιθυμῶ μόνον ἀπὸ καρδίας νὰ τῷ ἀποδείξω ὅτι δὲν ἠπατήθην καὶ, πρὸς τοῦτο, πρέπει νὰ με βοηθήσῃς νὰ ἀνακαλύψω τὸν ἀληθῆ ἔνοχον.

— Πῶς ! ὑμεῖς, θέλετε !

— Τὸ θέλω. Αὐριοὶν θὰ ἐξέλθῃς τῆς φυλακῆς. Ἀμέσως θ' ἀρχίσῃς τὰς ἐρεῦνας σου πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ φονέως. Θὰ σοὶ χορηγήσω τὰ ἀναγκαῖα τῆς συντηρήσεώς σου μέσα, καὶ ἀπὸ κοινοῦ θὰ ἐκπληρώσωμεν τὸ ἔργον, ὅπερ θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς σέ μὲν νὰ ἐκδικήσῃς τὴν φονευθεῖσαν θυγατέρα σου, εἰς ἐμέ δὲ νὰ ἀποδείξω εἰς τὸν σύζυγόν μου ὅτι τὸ προαίσθημα, ὅπερ ἀρύεται ἡ γυνὴ ἐκ τῆς καρδίας, ὀδηγεῖ ἀσφαλέστερον εἰς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας ἢ ἡ λεπτοτέρα ὀξυδέσκεια τῶν δικαστῶν. Δέχεσθαι ;

— Δέχομαι, ἀπήντησεν ὁ ἐπαίτης καὶ τοῦ λοιποῦ ἡ πρὸς ὑμᾶς εὐγνωμοσύνη μου θὰ εἶναι ἀπεριόριστος. Εἰς πᾶσαν δύσκολον περίστασιν, εἰς πάντα κίνδυνον, μὴ λησμονήσητε ὅτι ὁ Ἰωάννης εἶναι ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν του δι' ὑμᾶς. Εἶμαι γέρον, ἀλλ' ἀξίζω περισσώτερον νέου.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ κυρία Σαραμί μετὰ χαρίεντος μειδιήματος.

Τὴν ἐπιούσαν, κατὰ τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς πρωῆς, ὁ ἐπαίτης ἀπεφυλάκισθη. Χάρῃ εἰς τὴν γενναϊοδωρίαν τῆς κυρίας

Σαραμί, ἀπέβαλλε τὸ ὄρακον αὐτοῦ καὶ ἐνεδύθη θερμότερα ἐνδύματα. Ἐνδεδυμένος, οὐχὶ πλέον ὡς μοναχός, ἀλλ' ὡς χωρικός, κόψας τὴν μακρὰν λευκὴν αὐτοῦ γενεῖαδα, ἵνα μὴ εὐκόλως ἀναγνωρίζηται, ἀπῆλθε τῶν Νίμ, χωρὶς ὁ κύριος Σαραμί νὰ τον ἴδῃ οὕτω μεταμορφωθέντα.

Ἦτο ἡ τετάρτη, περὶ τὴν μεσημβρίαν, ἡμέρα μετὰ τὸν θάνατον τῆς Σαλβιέττης.

Εἰς τὴν ἰσόγειον αἰθουσαν τῆς ἐπαύλευς, ἔνθα ἡ ἀτυχῆς κόρη τόσον ἀσπλάγχως ἐφρονεῖτο, ὁ γέρον Κομβρέ, ἡ σύζυγός του καὶ ὁ Κανσέλ, ὁ ὑπὸ πρέτης, ἐκάθηντο περὶ τὴν τράπεζαν καὶ ἐγευματίζον. Ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῶν διεκρίνετο βαθεῖα μελαγχολία. Ἐτρογον σιωπηλοί, ὡς εἰ διετέλου ἔτι ὑπὸ τὸ ἄχθος τῆς σκληρᾶς καὶ δεινῆς συγκινήσεως, ἦν ὑπέστησαν.

Ὁ ἀγρότης καὶ ἡ σύζυγός του, ἐν διαστήματι τεσσαρῶν ἡμερῶν, ἐφαίνοντο γηρασκάντες κατὰ δέκα ἔτη. Ἠγάπων τὴν Σαλβιέττην ὡς τέκνον των, καὶ ἡ καρδία αὐτῶν ἐσπαράσσετο ἐκ τῆς αἰφνιδικῆς ἀπωλείας, ἣν ὑπέστησαν, ἔτι δὲ μᾶλλον ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις τοῦ ἀπαισίου ἐκείνου θανάτου.

Ἡ ἔπαυλις ἐκείνη, ἐν ἣ ἔζων πρὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ ἀπ' ἧς ὁ ἰδιοκτήτης οἰκτωφερόμενος, δὲν ἐξεδιόωξεν αὐτοὺς μολοντοὶ οἱ βραχιονεῖς των δὲν ἐπῆρκον πλέον διὰ τὴν καλλιέργειαν, τὰ δὲ εἰσοδήματα δὲν τῷ ἐπληρύνοντο τακτικῶς, ἡ ἔπαυλις αὐτῆ, ἡ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης προσφιλῆς αὐτοῖς, κατέστη μισητῆ.

Ἐσκέπτοντο ν' ἀπέλθωσιν ἐκεῖθεν, νὰ περισυλλάξωσι τοὺς μικροὺς αὐτῶν πόρους, καὶ νὰ ζητήσωσιν ἀλλαχοῦ καταφύγιον, μὴ θέλοντες νὰ ζήσωσι μόνον εἰς τὴν ἔπαυλιν ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν ἡ Σαλβιέττη ἐκάλυψε διὰ τῶν μειδιήματων καὶ τῶν θελητῶν τῆς καὶ ὅθεν διερχόμενοι οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς, τὴν ὠνόμαζον: ἡ οἰκία τοῦ ἐγκλήματος, ποιοῦντες τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἦσαν παραδεδομένοι εἰς θλιβερὰς σκέψεις. Ἡ πενθοῦσα αὐτῶν καρδία ἦτο ἀπελπισ. Εἶχον τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, καθ' ἣν πᾶσα καταστροφὴ οὐ μόνον ἀποβάνει ἀνεπανόρθωτος, ἀλλ' ἀφίησιν ἔτι ἀπαρηγορήτους τοὺς ὑπ' αὐτῆς προσβαλλομένους.

Αἶφνης ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ἀνθρωπός τις ἐρᾶν ἐπὶ τῆς οὐδοῦ :

Ἦτο γέρον ἐνδεδυμένος ὡς χωρικός δι' ἀναξυρίδος ἐκ λινοβαμβακίνου λευκοφαίου ὑφάσματος, ἐπενδύτου τοῦ αὐτοῦ χρώματος καὶ χονδροῦ μαλλίνου ἐπάνωφοριου, ἐφόρει δὲ πῖλον ἐκ δερμάτος ἀλώπεκος. Ἐκράτει βακτηρίαν ἵνα βοηθῆται βαδίζων καὶ ὅπως στηρίξῃ τὸ κεκυρτωμένον ἀνάστημά του. Ἡ λευκὴ κόμη του ἦτο βαθεῖως κεκομμένη. Τὸ ὄλος ἐξυρισμένον πρόσωπόν του ἦτο ἐρρυτιδωμένον ὡς πεπαλαιωμένη μεμβράνη, ἡ δὲ χροιά του ὑπέρευθερος ἐκ τῶν καυστικῶν προσβολῶν τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ ἀνέμου.

— Τί ζητεῖς ; ἠρώτησεν ὁ Κομβρέ.

— Καλοὶ ἄνθρωποι, ἀπήντησεν ὁ ἄγνωστος, κρυόνα καὶ πεινῶ.

— Ἐμβ. Κάθησε ἔμπρος εἰς τὴν φωτιὰ. Γυναῖκα, φέρε ἕνα πιάτο σούπα.

Ὁ ἄγνωστος ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Κομβρέ, εἰσῆλθεν, ἐκλείσεν ὀπισθεν τοῦ τὴν θύραν, ἐξεδύθη τὸ ἐπάνωφορίον του καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἐστίαν. Ἐθήκην μεταξύ τῶν τρεμουσῶν χειρῶν του πινάκιον ἐξ ἀργίλλου πλήρες ζωμοῦ, κοχλιάριον ἐκ κασσιτέρου καὶ ἤρατο τρώγων.

Οὐδεὶς προσεῖχεν εἰς αὐτόν. Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐπαύλευς ἐπανεπέσαν εἰς τὴν ἀπαθείαν καὶ τὴν μελαγχολίαν των καὶ οὐδὲ κἄν τὸν ἠτένιζον.

— Εἶσθε μελαγχολικοὶ, πολὺ μελαγχολικοὶ ! εἶπε μετὰ τινος στιγμᾶς ὁ Ἰωάννης.

Δὲν τῷ ἀπήντησεν. Ἐγερεθεὶς τότε πρὸς τὴν ἄνοιαν πρὸς τὸν ἀγρότην καὶ τῷ εἶπε :

— Κομβρέ, δὲν με ἀναγνωρίζεις ;

Εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς ἐκείνης ὁ Κομβρέ ἀνεσκίρτησεν. Ἠγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ παρετήρησε τὸν ἐπισκέπτην. Εἶτα ἐγειρόμενος αἶφνης :

— Ὁ Ἰωάννης ! ἀνέκραξεν. Ἐξήλθες ἀπὸ τὴν φυλακὴν.

— Ναι, ἡ κατ' ἐμοῦ κατηγορία ἦτο ἀβάσιμος ἡ ἀθωότης μου ἀπεδείχθη καὶ με ἀπεφυλάκισαν.

— Ἀλλὰ πῶς εἶσαι ἐνδύμενος, διατί ἐξυρίσθης ;

— Μετεβλήθην πολὺ, δὲν ἔχει οὕτω ; Τὸ ἐποᾶξα, διότι δὲν θέλω νὰ ἀναγνωρισθῶ εἰς τὸ μέρος τοῦτο. Δὲν εἶμαι πλέον ἄγιος, οὐδὲ μάγος, οὐδὲ ἐπαίτης. Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης ἀπέθανε, καὶ ἀντ' αὐτοῦ βλέπετε πατέρα, τοῦ ὁποίου ἡ καρδία αἰμάσσει, καὶ ὅστις ὠρίσθη νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν φονέα τοῦ τέκνου του.

— Εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια ; ἠρώτησεν ἡ Κομβρέττη, λαμβάνουσα μέρος εἰς τὴν συνδιάλεξιν. Δὲν εἶπες ψεῦμα ; ἡ Σαλβιέττη ἦτο κόρη σου ;

— Ἐσπέραν τινὰ, ἐγὼ τὴν ἀπέθεσα πρὸ τῆς θύρας σας, ἐξ ἡμῶν μετὰ τὴν γέννησιν τῆς. Ἡ μήτηρ τῆς ἀπέθανε καὶ δὲν ἠδυνάμην ἐγὼ νὰ ἔχω τὴν φροντίδα τοῦ παιδιοῦ. Τὸ ἐνεπιστεύθη εἰς σας, γνωρίζων ὅτι εἰς τὰς χεῖράς σας θὰ ἦτο εὐτυχῆς. Σας ἐστελλα πολλάκις βοηθείας καὶ ἔχαιρον βλέπων ὅτι δὲν ἠπατήθην εἰς τὰς προβλέψεις μου, καὶ ὅτι τὴν ἐνεπιστεύθη εἰς πατρικὰς χεῖρας. Δι' ὅ,τι ὑπὲρ αὐτῆς ἐπραξατε ἐστὲ εὐλογημένοι.

Ἐπεκράτησε βραχεῖα σιωπὴ.

Πάντες ἐκλαῖον καὶ ἐκυπτον τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸ μέγεθος τῆς φοβερᾶς ἀπελπισίας.

— Ἀκουσον, Κομβρέ ! εἶπεν αἶφνης Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης.

Ὁ ἀγρότης ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν καὶ ἀντήλλαξαν χαμηλοφώνως τοὺς ἐξῆς λόγους :

— Ἡ κηδεῖα τῆς Σαλβιέττης ἐγένετο, δὲν ἔχει οὕτω ;

— Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀπὸ τὸν φόνον.

Ὅλοι οἱ κάτοικοι ἠκολούθησαν

— Ποῦ ἐνεταφιάσθη τὸ προσφιλές μοι τέκνον ;

— Εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦ Καστιλιόν.
— Πρέπει νὰ ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ διὰ νὰ μοὶ δεῖξῃς τὸν τάφον.

— Δὲν φοβεῖσαι μήπως σὲ γνωρίσουν ;
— Καὶ σὺ αὐτὸς δὲν με ἀνεγνώρισες κατ' ἀρχάς. Οὐδεὶς θὰ ἀνεγνώρισῃ ὑπὸ τὴν νέαν μορφήν καὶ ὑπὸ τὰ καινούργια τζῦτα ἐνδύματα, Ἰωάννην τὸν Ἐπαίτην.

— Γυναίκα, τὸ καπέλλον μου καὶ τὸ ἐπανωφόριόν μου, εἶπεν ὁ Κομβρέ.

— Θὰ ἐξέλθῃς, ἄνδρα μου; ἠρώτησεν ἡ Κομβρέττη ὑπακούσασα.

— Διὰ μίαν ὥραν. Νὰ ἐτοιμάσῃς κρεβάτι διὰ τὸν Ἰωάννην. Ἐπὶ τοῦ παρόντος θὰ τὸν φιλοξενήσωμεν.

— Εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ἀπλῶς ὁ Ἰάννης. Κομβρέττη, ἐὰν θέλῃς νὰ με εὐχαριστήσῃς, θὰ με ἀφήσῃς νὰ κατακλιθῶ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς θυγατρὸς μου.

Ἡ Κομβρέττη ἔνευσε καταφατικῶς.

Ὁ Κομβρέ καὶ ὁ Ἰωάννης ἐξῆλθον πάραυτα, διευθυνόμενοι εἰς τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Καστιλιόν. Ἐπνεε σφοδρὸς ἄνεμος, καὶ χιῶν ἐπιπτεν ἀπὸ πρωίας. Ἡ ὁδὸς καὶ τὰ δένδρα ἦσαν κεκαλυμμένα ὑπὸ τῆς χιῶνος, καὶ οὐδὲ ψυχὴ ζῶσα ἐφαίνετο εἰς τοὺς ἐρήμους ἀγρούς.

Τὸ χωρίον Καστιλιόν, ὡς εἶπομεν ἤδη, κεῖται ἐπὶ τῆς κορυφῆς βράχου καὶ ὁμοιάζει πρὸς φωλεὰν ἀετοῦ. Φθάνει τις ἐκεῖ διὰ δύο εὐρείων καὶ καλῶς κατασκευασμένων ὁδῶν· ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἡ μόνη ὁδὸς ἦν αἰ ἀκαλλιέργητοι καὶ πετρώδεις ἀτραποὶ τοῦ ὄρου. Οἱ κάτοικοι ἐξελέξαντο ὡς διάβασιν μακρὰν ἀτραπὸν ἐκ βρασσάλτου, ἐν ἡ ὀλίγον κατ' ὀλίγον οἱ τροχοὶ τῶν ἀμαξίων τῶν ἐχάραξαν βαθείας αὐλακας.

Τὸ νεκροταφεῖον ἔκειτο ἐπὶ τῆς κλιτύος ὄροπεδίου ἐξ εὐρείας καὶ βαθείας πετρώδους στιβάδος. Εἰς τὸν βράχον τοῦτον ἔσκαπτον λάκκους, ὅστινες, ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως φυτικῆς γῆς, ἀπετέλουν πραγματικούς τάφους μετ' ἐπιπέδου στερεά, ὡς εἰ εἶχον μετὰ τέχνης ὠκοδομηθῆ.

Ἐκάστη κούπη, οὕτως ἐσκαμμένη, περιεῖχεν ἓν φέρετρον, ἢ τὰ φέρετρα μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας· ἐκαλύπτετο δὲ ὑπὸ ἐπιπέδου λίθου, ἐφ' οὗ ἦσαν κεκαραγμένα, καλῶς ἢ κακῶς, εἰς σταυρὸς καὶ τὰ ὀνόματα τῶν νεκρῶν. Τοῖχος ἐκ πετρῶν μὴ προσκεκολλημένων ἀσβέστω, περιέκλειε τὸ πένθιμον τοῦτο ἄστυλον, ὅπερ μέρος μὲν τοῦ χειμῶνος ἐκαλύπτετο ὑπὸ τῆς χιῶνος, τὸ δὲ θέρος ἐφλέγετο ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

Εἰς τὸν περίβολον τοῦτον ὁ Κομβρέ καὶ ὁ Ἰωάννης εἰσῆλθον διὰ ῥήγματος ὑπάρχοντος εἰς τὸν τοῖχον, διότι ἡ θύρα ἦτο κλειστή. Ὁ Κομβρέ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς Σαλβιέττης, διέσχισε πάροδον μεταξὺ τῶν τάφων.

— Ἐδῶ εἶναι, εἶπεν ἀφῆνης σταματῶν.

Ἐκυψε καὶ διὰ τῶν χειρῶν ἀπεμάκρυνε τὴν χιῶνα. Ὁ λευκὸς λίθος ἐφάνη, καὶ ὁ Ἰωάννης ἀνέγνωσε κεκαραγμένον ὑπὸ σταυρὸν τὸ ὄνομα : ΣΑΛΒΙΕΤΤΗ.

— Ἐδῶ κοιμᾶται ἡ προσφιλεστάτη μοι θυγάτηρ, ἐψιθύρισε Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης.

Τὸ φέρετρόν τῆς εἶναι μόνον ἐκεῖ ; ἠρώτησε τὸν Κομβρέ.

— Μόνον ἀπήντησεν ὁ ἀγρότης. Αὐτὸ ἀπεφάσισε τὸ δημοτικὸν συμβούλιον.

— Ὁ λίθος, εἶναι βρῦς; διὰ νὰ τὸν σηκώσῃ τις ;

— Διὰ νὰ τὸν σηκώσῃ, καί· ἀλλὰ διὰ νὰ κρατῆσῃ ἀρκεῖ νὰ τὸν μετατοπίσῃ μετ' ἐν ζῦλον, τὸ ὅποιον δὲν εἶναι δύσκολον πρᾶγμα.

Ἐνῶ ἔλεγον ταῦτα, ἡ χιῶν πίπτουσα κατὰ παχείας νιβάδας ἐκάλυψε πάλιν τὸν τάφον καὶ ἐπετωοῦετο ἀποτελοῦσα λευκὴν στιβάδα. Ὁ Ἰωάννης ἔφερε περὶ ἑαυτὸν τὸ βλέμμα ἵνα γνωρίσῃ ἀκριβῶς τὸ μέρος ἐνθα ἦτο ὁ τάφος. Εἶτα εὐρῶν εἰς τινὰ γωνίαν ἡμισφαιρικήν σανίδα, ἧς τὸ ἐν ἄκρον ἐξήρχετο ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους, ἔλαβεν αὐτὴν καὶ τὴν ἐνέπηξεν ὀρθίαν εἰς τὴν χιῶνα ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Σαλβιέττης.

— Τοιοῦτοτρόπως, εἶπε, θὰ ἐπανεύρω τὴν θέσιν, ὅταν ἐπανέλθω.

Ἔμειναν ἐκεῖ ἐπὶ τινὰς ἔτι στιγμὰς κληροῦς καὶ μετ' ἐνθάκου τὸ ὄμμα.

— Πηγαίνομεν, Ἰωάννη, εἶπεν ἀφῆνης ὁ Κομβρέ λαμβάνων αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος.

Δὲν ἀντίστη. Ἄλλὰ πρὶν ἢ ἀπέλθῃ τοῦ κοιμητηρίου, ἐψιθύρισε τὰς λέξεις ταύτας :

— Θὰ ἐπανέλθω. Θὰ ἐπανέλθω διὰ νὰ σὲ ἴδω μίαν ἀκόμη φοράν, Σαλβιέττη μου.

Ἐπανελθὼν εἰς τὴν ἑπαυλιν διήλθε τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Σαλβιέττης. Ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς κλίνης, καὶ ὁ ὕπνος ἔκλεισε τὰ βλέφαρά του. Ἦτο ἡ πρώτη φορά, ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς θυγατρὸς του, καθ' ἣν ἀπήλαυσε ἀναπαύσεως ἀληθῶς ζωογόνου.

Ἡ νύξ ἦτο ἤδη βαθεῖα ὅταν ἐξύπνησε.

Κατῆλθεν εἰς τὸ ἰσόγειον δωμάτιον τῆς ἐπαύλεως ἵνα γευματίσῃ μετὰ τῶν ἀγροτῶν. Ὅπως τὸ τῆς πρωίας, οὕτω καὶ τὸ γεῦμα τῆς ἑσπέρας, ἦτο σιωπηλόν. Ὅταν δὲ ἐτελείωσεν, ὁ ἐπαίτης ἐκαθέσθη χαμαὶ ὑπὸ τὸ προπέτασμα τῆς ἐστίας. Τὸ βλέμμα ἔχων προσηλωμένον ἐπὶ τῆς λαμπούσης φλογὸς ἀνέμεινεν ἔτι μέχρι τῆς ἐνάτης ὥρας. Τότε ἀφῆκε τὸν Κομβρέ, προφασίζόμενος ὅτι θ' ἀνέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ἀλλὰ δὲν ἀνῆλθεν εἰς αὐτό. Ἐκ τινος γωνίας τῆς αὐλῆς ἔλαβε δύο ἀντικείμενα, ἅτινα προηγουμένως εἶχεν ἀφήσει ἐκεῖ ἦσαν δὲ σιδηροῦς μοχλὸς καὶ φανός, ὃν δὲν ἀνῆψεν ἀμέσως, καὶ ἀπῆλθε.

Πρὸ τριῶν ἡμερῶν κατεῖχετο ὑπὸ ἐπιμόνου ἰδέας καὶ εἰς αὐτὴν ὑπήκουε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν.

Ἦθελε νὰ ἐπανιδῆ τὴν θυγατέρα του.

Ἄν καὶ ἦτο νεκρά, φεῦ ! τοῦτο δὲν ἦτο κώλυμα διὰ τὴν ἐπιθυμίαν του. Ἐφλέγετο ὑπὸ πόθου νὰ ἴδῃ τὸ λατρευτὸν ἐκεῖνο πλάσμα, καὶ νὰ κρατήσῃ εἰς τὸν βραχίονά του τὸ φαρτὸν ἐκεῖνο σῶμα, τὸ ὅποιον τόσας ἡγάπησε, καὶ μετὰ τὴν ἀποσύνθεσιν τοῦ ὁποίου οὐδὲν θὰ ὑπελείπετο εἰς τὸν κόσμον ἐκ τῆς Σαλβιέττης.

Ἦτο δεκάτῃ περίπου ὥρᾳ ὅταν ἀφίκετο εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

Ἡ χιῶν δὲν ἐπιπτε πλέον, ἀλλ' ὁ οὐρανὸς ἦτο συννεφῶδης.

Ἐν τούτοις, μολοντί τὰ νέφη ἐκάλυπτον τοὺς ἀστέρας, οὐχ' ἦττον, ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ἦτο διακεχυμένη λευκὴ ὑπαύγεια, ἐκ τῆς ἀνταντακλάσεως τῶν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λαμπρῶν ἐπὶ τῆς χιῶνος, ἧς ἡ ἄπειρος ἔκτασις ἐπλήρου τὸ βλέμμα.

Χάρῃ εἰς τὸ ἀσθενὲς τοῦτο φῶς ὁ Ἰωάννης ἔβλεπε τὴν ὁδόν, ἣν ἠκολούθει, καὶ ἐπειδὴ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐθίζοντο εἰς τὸ σκότος, δὲν ἔλαβεν ἀνάγκην νὰ ἀνάψῃ τὸν φανόν του ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὸ νεκροταφεῖον, οὐδ' ἵνα εὕρῃ τὸν τάφον τῆς θυγατρὸς του. Τὸν ἀνεγνώρισεν ἐκ τῆς σανίδος, ἣν εἶχεν ἐμπήξῃ τὴν πρωίαν.

Ἀπέθηκε τὰ ὅποια ἔφερον ἀντικείμενα· εἶτα κύπτων ἐπειράθη ν' ἀπομακρύνῃ διὰ τῶν χειρῶν τὴν καλύπτουσαν τὸν λίθον χιῶνα. Ἀλλ' αὐτὴ εἶχε σκληρυνθῆ ὑπὸ τοῦ ψύχους, καὶ ἐδέησε νὰ τὴν ἀποσπάσῃ διὰ τοῦ μοχλοῦ, ὃν μετ' ἑαυτοῦ ἔφερε.

Τοῦτου γενομένου, μετὰ δυνάμεως, ἦν δὲν ἠθέλεν ὑποπτέσει τις ὡς ἐκ τῆς προκεχωρηκυίας ἡλικίας αὐτοῦ, ἀλλ' ἦν ὑπεβοήθει ἡ ἰδέα εἰς ἣν ὑπέκειν, ἔθεσε τὸν μοχλὸν μεταξὺ τοῦ λίθου καὶ τοῦ βράχου, καὶ δι' ὀλίγων κινήσεων ἀπώθησε τὴν πλάκα, μέχρις οὗ ἐφάνη ἡ χιῶνα ὡσαύτως ὡπῆ, εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας ἦτο καταθεθεμῆνον τὸ φέρετρον τῆς Σαλβιέττης.

Ἦναψε τότε τὸν φανόν. Ἡ ὀπὴ δὲν ἦτο οὐδὲ πλατεῖα, οὐδὲ βαθεῖα, ἀλλὰ διπλασία κοινοῦ λάκκου. Κατῆλθεν, ἀπωθέσας κατὰ γῆς τὸν φανόν.

Τῇ βοηθείᾳ σφύρας καὶ σμίλης, ἃς μετ' ἑαυτοῦ ἔφερον, ἤρξατο ἀποσπᾶν τοὺς ἡλούς τοῦ φερέτρου.

Ἄλλ' ὅτε καὶ ὁ τελευταῖος ἡλὸς ἀποσπάσθη, ὅτε τὸ ἐπίπωμα τοῦ φερέτρου ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὑποκῶφως κροτήσαν, ὅτε εἶδε τὸ λευκὸν πρόσωπον τῆς νεκρῆς, διαφαινόμενον ὑπὸ τὸ καλύπτρον αὐτὴν σάββανον, ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του σπαρασσόμενην καὶ τὰς δυνάμεις του ἐκλειπούσας.

— Ἔσο, γενναῖος, Ἰωάννη ! ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτὸν.

Ἀναλαμβάνων τὸ θάρρος του, ἀνήγειρε τὸν φανόν καὶ εἶδε.

Τὸ ὠρὸν θῆμα ἐξηπλοῦτο μεταξὺ τῶν ἀμαράντων, οὓς ὁ Κανσέλ, ὁ ὑπηρετὴς τῆς ἐπαύλεως, συνέλεξεν ἐκ τῶν λόφων καὶ εὗρεν ὑπὸ τὴν χιῶνα.

Τὸ περιβάλλον αὐτὴν σάββανον μόλις ἔφθανεν ἄνω τοῦ στήθους, οὕτως ὥστε οἱ ὄμοι καὶ οἱ βραχίονες ἔμεινον γυμνοί, καὶ ἔβλεπέ τις ἀνωθεν τοῦ ἀριστεροῦ μαστοῦ τρυχῶμα χαιῖνον ἔτι, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου τὰ χεῖλη δὲν εἶχον πλέον τὸ πορφυροῦν χρῶμα, παγέντος τοῦ αἵματος, ὅπερ ἐζωογονεῖ ἄλλοτε τὸ θελατικὸν ἐκεῖνο σῶμα.

Ἡ σῆψις δὲν εἶχεν ἔτι ἀρχίσει.

Τοῦ φερέτρου μὴ ἀπτομένου τοῦ ἐδάφους, καὶ τοῦ ψύχους ὄντος δραμυτάτου, τὸ σῶμα διετηρεῖτο ἀνέπαφον.

Ὡς ἐκ τούτου θὰ ἐλεγέ τις, ὅτι ἔβλεπε γυναίκα κοιμωμένην καὶ οὐχὶ πτώμα. Ἡ κεφαλὴ ἀνεπαύετο ἐπὶ τῆς ξανθῆς αὐτῆς κόμης, ἦν εἶχον διασκευάσει ὡς προσκεφάλαιον. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν κλειστοί. Μό-

νον τὸ στόμα εἶχε τὴν πτωματικὴν ἑκφρασίν, τὴν τόσῳ θλιβεράν εἰς τοὺς νεκρούς.

Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης ἐγονοπέτησεν, οὐχὶ ἵνα δεηθῆ, ἀλλ' ἵνα ἀσπασθῆ τὸ πτώμα τῆς θυγατρὸς του. Διὰ τῶν τρεμουσῶν αὐτοῦ χειρῶν ἀνήγειρεν ἡρέμα τὸ παγωμένον σῶμα καὶ ἐπέθηκεν ἐπ' αὐτοῦ τὰ χεῖλη. Ἐμεινεν ἐκεῖ, κύπτων ἐπὶ τοῦ φερέτρου, ἔνθα τοῦ λοιποῦ μόνον διὰ τοὺς σκώληκας τοὺς ἐπιζητοῦντας λείαν ὑπῆρχε θέσις.

Αἴφνης τὸ βλέμμα τοῦ Ἰωάννου εἴλκυσεν ἀντικείμενον, ὅπερ κατὰ πρῶτον ἐβλεπεν.

Ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς Σαλβιέττης ἐκρέματο ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ, διὰ δύο ταινιῶν, περιάπτων. Ἐπὶ τοῦ ἐνὸς μέρους ὑπῆρχεν ἀκόμψως ἀποτετυπωμένη ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος εἰκὼν τὸ δεῦτερον ἦτο ὑπερραμμένον διὰ μελανοῦ ὑφάσματος.

Ὁ ἐπαίτης ἀνεμνησκέτο ὅτι τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν εὗρε φονευμένην τὴν θυγατέρα του, αὕτη δὲν ἔφερε τὸ περιάπτων τοῦτο. Ἄλλ' ἐσκέπη ὅτι, ἡ Κομβρέττη ἐνδύουσα τὴν ἀτυχή νεκράν, ἔθηκεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ εὐλαβὲς ἐκεῖνο ἀντικείμενον, ὅπερ τῇ ἀνῆκε, καὶ τὸ ὅποιον δὲν ἔφερεν ὅταν ἐρονεύθη. Μηχανικῶς ἔλαβεν αὐτό.

Ἄλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του ὅταν, ψαύων αὐτὸ διὰ τῶν δακτύλων, ἠνόησεν ὅτι μετὰ τῶν δύο τεμαχιῶν τοῦ ὑφάσματος ὑπῆρχε πρᾶγμα τι ὁμοιάζον πρὸς δεδιπλωμένον χάρτην.

Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης ἀνεσκήρτησε. Καθ' ἣν στιγμὴν ἤνοιξε τὸ φερέτρον δὲν ἐσκέπτετο νὰ ζητήσῃ ἐκεῖ ἀπόδειξιν κατὰ τοῦ ὑποτιθεμένου φονέως. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη, πρὸ τοῦ χάρτου ἐκείνου, τὸν ὅποιον αἱ χεῖρές του ἤσθάνθησαν, πρὶν ἔδωσαν αὐτὸν οἱ ὀφθαλμοὶ του, νὰ μὴ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς ἀπασχολούσας αὐτὸν σκέψεις.

— Ἴσως εἶναι ἀπόδειξις, ἐσκέπη.

Καὶ ἀποσπᾶσας ἀποτόμως τὸ περιάπτων ἔθηκεν αὐτὸ εἰς τὸ θυλάκιόν του.

Διὰ τοῦ φανοῦ του παρετήρησεν ἔτι ἐν τῷ φερέτρῳ, ἀναζητῶν ὑπὸ τὸ σῶμα καὶ εἰς τὰ πλάγια τοῦ φερέτρου μήπως εὕρῃ ἕτερον τι ἀντικείμενον, ὅπερ θὰ τῷ παρεῖχεν ἐλπίδα πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ φονέως.

Ἄλλ' οὐδὲν εὗρε. Τότε ἠτένισεν ἐκ νέου τὸ πρόσωπον τῆς λατρευτῆς θυγατρὸς του, τὴν ἠσπᾶσθη, καὶ ἐπαναφέρων τὰ πάντα εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν θέσιν, ἐπανῆλθε μετὰ μίαν ὥραν εἰς τὴν ἑπαυλίαν, χωρὶς οὐδεὶς νὰ ἐνόησῃ ὅτι ἐξῆλθε καὶ ὅτι μετέβη εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

Ἐκάθησε πρὸ μικρᾶς τραπέζης, εὐρισκομένης ἐν τῷ δωματίῳ.

ὑπὸ τὸ φῶς λύχνου, ἤρξατο διὰ μαχαίριου σχίζων τὰ ῥάμματα τοῦ περιάπτου. Ὁ χάρτης διαφυγὼν ἔπεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἐλάβεν αὐτὸν καὶ τὸν ἠνέφωξε μετ' ἀγωνίας. Ἦτο ἐπιστολὴ ἀνευ χρονολογίας ἀλλ' ἐκ τῶν πτυχῶν τοῦ χάρτου ἐφαίνετο γραφεῖσα πρὸ πολλῶν μηνῶν.

Ὁ χαρακτήρ τῆς γραφῆς ἦτο ἀγνωστος τῷ Ἰωάννῃ.

Ἀνέγνωσε τὰ ἐξῆς :

« Ἀγγελε τῆς ζωῆς μου, δὲν θὰ δυνήθω νὰ ἔλθω νὰ σε ἴδω ἀφ' ἑαυτοῦ, ὡς σοὶ ὑπεσχεθῆν προχθὲς ἀναχωρῶν. Σοβαρὰ ὑποθέσεις μὲ κρατοῦσιν ἐνταῦθα. Λυπούμαι τόσῳ μάλλον, καθ' ὅσον ἤθελον νὰ σε καθησυχάσω ἐπὶ τοῦ ζητήματος, τὸ ὅποιον, ὡς εἶδον καλῶς, σε ἀπασχολεῖ καὶ σε ἀνησυχεῖ. Γνώριξέ το, καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω ἐνταῦθα ἵνα σοὶ ἐξαλείψω πᾶσαν ἀμφιβολίαν, δὲν εἶμαι ἔγγαμος. Εἶμαι ἐλεύθερος νὰ σε ἀγαπῶ καὶ νὰ ἀφιρῶσω εἰς σὲ τὴν ζωὴν μου. Δέθητι, λοιπὸν, τὰς ὑποσχέσεις μου καὶ τὸν ἔρωτά μου ἀνευ ὑπονοίας. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ὅτε θὰ ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰ σε ἴδω, θὰ σοὶ ἐπαναλάβω τὰ αὐτὰ· διότι οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ καρδίας πηθῶ, εἰμὴ νὰ σοὶ ἐμπνεύσω τὸν ἔρωτα, τὸν ὅποιον αἰσθάνομαι, καὶ θὰ τὸ κατορθώσω, ἂν ἔχῃς εἰς ἐμὲ ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην ».

Οὐδὲν ἄλλο περιεῖχεν ἡ ἐπιστολὴ ἦτο δὲ ἀνυπόγραφος.

— Τοιαῦτα γράφων εἰς αὐτὴν τὴν ἀπεπλάνησεν! ἐσκέπη Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης, τοῦ ὁποίου αἱ ὑπόνοιαι ἐφέροντο ἔτι μάλλον ἐπὶ τοῦ Σαραμί. Ἐψεύσθη ἀναισχύτως, ἵνα κατανικήσῃ τὴν ἀντίστασιν καὶ τοὺς δισταγμοὺς τοῦ παιδίου. Ἐκείνη ἐφύλαξε τὴν ἐπιστολὴν κατ' ἀρχὰς βεβαιῶς, ὡς ἐνθύμημα τοῦ ἐραστοῦ τῆς, καὶ κατόπιν ὡς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ὅταν παρεδόθη τὸν ἐνόμιζεν ἐλεύθερον.

Ὁ ἐπαίτης ἠγέρθη. Ἐκρατεῖ πάντοτε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὰς συνεσφιγμένας αὐτοῦ χεῖρας.

— Ἄ! τίς θὰ μοὶ εἶπῃ ἂν οὗτος εἶναι ὁ χαρακτήρ του! ἐπιθύρσειν ὑποκόφως. Ἡ κυρία Σαραμί; Ὁχι. Δὲν δύναμαι νὰ τῇ γνωστοποιήσω δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ὅτι ὁ σύζυγός της τὴν ἠπάτησεν, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ φονεὺς!

Ἐσκέπτετο. Ἠρώτα ἐκυτὸν πῶς ἠδύνατο νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ γραφείου τοῦ ἀνακριτοῦ, ἵνα ὑποκλέψῃ χειρόγραφόν τι διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἠδύνατο νὰ βεβαιώσῃ ὅποια ὁμοιότης ὑπῆρχε μετὰ τῶν χαρακτῆρος τοῦ Σαραμί καὶ ἐκείνου τῆς ἐπιστολῆς.

Αἴφνης, ἀνεμνήσθη ὅτι πρὸ τινῶν ἡμερῶν, ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, πρὸ τῆς αὐτῆς τραπέζης, ὁ ἀνακριτὴς ἐκράτει σημειώσεις ἀνακρίνων αὐτόν.

— Ἄν ἐγγραφὸν τι ἐξ ἐκείνων τῷ διέφυγεν! ἐσκέπη.

Καὶ ὡς εἰ ὑπέικων εἰς αἰφνίδιον προαίσθημα, ἔσυρε τὸ συρτάριον τῆς τραπέζης. Ἀφῆκε κρυγῆν. Φύλλον χάρτου ὑπῆρχεν ἐκεῖ· τὸ ἔλαβε καὶ τὸ παρετήρησεν.

Ἦτο ἀπόσπασμα τῆς ἀνακρίσεως τοῦ γεγραμμένον ὑπὸ τοῦ κυρίου Σαραμί.

Ὁ χαρακτήρ ἦτο ὁ αὐτὸς μὲ τὸν τῆς ἐπιστολῆς.

— Ἐπὶ τέλους ἔχω μίαν ἀπόδειξιν! ἀνέκραξεν ὁ Ἰωάννης πάλιν τὸν χάρτην. Ἦδη, ἡ πάλῃ μετὰ τῶν ἡμῶν τῶν δύο, κύριε δικαστά!

Ὁ ἐπαίτης ἔμεινεν ἐπὶ μακρὸν εἰς τὴν ἑπαυλίαν τῶν Κομβρέ.

Ἐξῆ ἐκεῖ ἀγνωστος, ἡσυχος, διερχόμενος τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Σαλβιέττης, πλήρες ἔτι, δι' αὐτόν, ἀναμνήσεων τῆς νεκρᾶς, μὴ κατερχόμενος εἰς τὸ ἰσόγειον εἰμὴ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, ἀποφεύγων πᾶσαν μετὰ τῶν ἀνθρώπων συνάντησιν, καὶ οὐδεμίαν ποτὲ προφέρων λέξιν, δυνάμενη νὰ προδώσῃ τὰς ἀπασχολούσας αὐτὸν σκέψεις.

Ἐξήρχετο ὀλίγον, καὶ οἱ ἐπισκέπται

τῆς ἐπαύλεως ἦσαν σπάνιοι· τὸ δὲ πρόσωπόν του, ὡς καὶ ἡ ἐνδυμασία του, τοσούτον εἶχον μεταβληθῆ, ὥστε οὐδεὶς εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ὑπώπτευσεν τὴν παρουσίαν του.

Τὸ μυστικὸν τοῦ ἐφυλάχθη αὐστηρῶς.

Ὁ Ἰωάννης ὑπεχεροῦτο νὰ πληρῶνῃ εἰς τοὺς ἀγρότας μηνιαῖον ποσὸν διὰ τὰ ἐξόδα τῆς διατροφῆς καὶ τῆς συντηρήσεώς του. Ἐπλήρωνεν ἀκριβῶς, χάρις εἰς τὰς γενναιοδωρίας τῆς Ιουλιέττης Σαραμί, ἧτις, ἐπὶ τῇ προφάσει τοῦ νὰ συνδράμῃ αὐτὸν διὰ τὰς δαπάνας, ἄς ἀπῆται ἡ ἀνακάλυψις τοῦ φονέως, τῷ ἐπέμπε κρυφίως μικρὰν ἐπιχορήγησιν, ἀκούσαν εἰς τὰς ἀνάγκας αὐτοῦ καὶ ἔτι πλέον. Ἄλλ' εἶχεν εἶπει εἰς τὸν Κομβρέ:

— Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ μάθωσιν ὅτι κατοικῶ ἐνταῦθα, θὰ φύγω.

Τὸ συμφέρον λοιπὸν, οὐχ ἦττον δὲ καὶ εἰλικρινὲς αἰσθημα φιλίας, ἦτο ὁ λόγος τῆς ἐχευμένης τοῦ Κομβρέ καὶ τῶν περὶ αὐτόν. Πολλὰκις ὅμως ὁ ἀγαθὸς χωρικός ἐξεπλήσσετο διὰ τὴν ἀκριβείαν, μετ' ἧς ὁ ἐπαίτης τῷ ἐπλήρωνε τὸ συμφωνηθὲν ποσόν.

— Ἦτο λοιπὸν πλούσιος, ἔλεγεν ἐνίοτε εἰς τὴν σύζυγόν του. Εἶχε κρυμμένα χρήματα καὶ δὲν τὸ εἶπεν εἰς κανένα.

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι περιέργα, ἀπῆντα ἡ Κομβρέττη. Καὶ ἔπειτα πῶς περᾶν τὸν καιρὸν τοῦ μόνος ἐκεῖ ἐπάνω, εἰς τὸ ἔρημον ἐκεῖνο δωμάτιον;

Ἠμέραν τινα ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Ἰωάννην πῶθεν προήρχετο ἡ μικρὰ περιουσία του, τὴν ὅποιαν δὲν εἶχεν ὑποπτεύσει, ζωῆς τῆς Σαλβιέττης.

— Εἶχον οικονομίας διὰ τῶν ὁποίων ἤλπικα νὰ προικίσω τὴν θυγατέρα μου ὅταν θὰ ἐνυμφεύτο. Δι' αὐτῶν ζῶ τῶρα χωρὶς νὰ ἐργάζωμαι, καὶ θὰ μοὶ ἀρκέσωσι μέχρι τοῦ θανάτου μου.

Οὐδὲν πλέον ἠδυνήθησαν ποτὲ ἐξ αὐτοῦ νὰ μάθωσι.

Τὸ μυστήριον τῶν καθημερινῶν αὐτοῦ ἀπασχολήσεων δὲν ἐσαφηνίσθη πλεοῦστον. Μόνον, ἡμέραν τινα, καθ' ἣν ἐπίστευσεν ὅτι ἦτο μόνος, περιπατῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἐν τῇ αὐτῇ τῆς ἐπαύλεως, ἀνέκραξεν:

— Ἄ! ἂν ἦμην κατὰ τριάκοντα ἔτη νεώτερος!

Ὁ Κομβρέ ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους καὶ εἶπε:

— Τί θὰ ἔκαμνε ἂν ἦτο τριάντα χρόνια μικρότερος;

Δὲν ἠδυνήθη νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα τοῦτο.

Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι ὁ ἐπαίτης ἐσκέπτετο ἀποκλειστικῶς τὴν ἐκδίκησίν του. Ἦθελεν αὕτη νὰ εἶναι πολὺκροτος, καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἐφόνευσεν τὴν Σαλβιέττην, νὰ ὑποστῇ τιμωρίαν παραδειγματικὴν. Πρὸ τριῶν μηνῶν ἐζητεῖ αὐτήν.

Ἀλληλοδιαδόχως ἐσχημάτιζε διάφορα σχέδια, τὰ ὅποια παρευθὺς ἀπέρριπτεν ὡς ἀδύνατον νὰ ἐκτελεσθῶσιν ἢ ὡς ἀνεπαρκῆ.

Ἐσκέπη κατὰ πρῶτον νὰ καταγγεῖλῃ τὸν ἀνακριτὴν εἰς τὸν εἰσαγγελέα. Ἄλλ' ἐφοβεῖτο μὴ ἀποσιωπήσῃ τὴν καταγγελίαν του, ἵνα μὴ ἀτιμασθῆ δημοσίᾳ εἰς δικαστῆς. Ἄλλως τε, ἐσκέπτετο, ὁ Σαραμί ἦτο τόσῳ ἐπιτήδειος, ὥστε θὰ τῷ

ἔστηνε παγίδα, ἢ θὰ ἠπάτα τοὺς δικαστὰς τοῦ, ἀποπλανῶν αὐτοῦ.

Ἐσκέφθη ἐπίσης ἐὰν ἠδύνατο νὰ φονεύσῃ τὸν κύριον Σααρμί. Ἄλλ' ἐφοβείτο μὴ ἐγκαταλίπωσιν αὐτὸν αἱ δυνάμεις τοῦ. Ἄλλως τε τοιαύτη ἐκδίκησις δὲν τὸν ἱκανοποιεῖ.

— Φονεύων αὐτόν, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, θὰ τὸν ἀπαλλάξω τῶν τύψεων τοῦ συνειδήτοτος, καὶ δὲν θὰ ἀπολαύσω τῆς εὐχарιστήσεως τοῦ νὰ ἴδω αὐτὸν βασανιζόμενον.

Τέλος, τελευταῖά τις ἰδέα ἐπήλθεν αὐτῷ καὶ αὐτὴ τῷ ἀπέσπασε τὴν ἐπιφώνησιν, ἣν ἤκουσεν ὁ Κομβρέ:

— Νὰ μὴ εἶμαι κατὰ τριάκοντα ἔτη νεώτερος!

Τρεῖς μῆνες παρήλθον οὕτω, χωρὶς οὐδεμίᾳ μεταβολῇ νὰ ἐπέλθῃ εἰς τὸν βίον του, χωρὶς οὐδεμίαν νὰ λάβῃ ἀπόφασιν, καὶ χωρὶς νὰ μαντεύσωσιν οἱ περὶ αὐτὸν τὰς σκέψεις, αἵτινες ἐδέσποζον τοῦ νοῦς αὐτοῦ.

Πρωτὰν τινά, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος, διηυθνήθη πρὸς τὴν γέφυραν τοῦ Γάρδωνος. Ἡ θέα τῶν ἀγρῶν κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας τῆς ἀνοιξέως παρεῖχεν ἀρρητον ἡδονήν. Πᾶσα γαληνιώσα ψυχὴ νύφραίνετο ἀποθαμαζούσα τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰ περὶ τὰς ὄχθας τοῦ Γάρδωνος, τερπνὰ τοπεῖα.

Ἄλλ' ὁ Ἰωάννης ἔμενε ἀναίσθητος εἰς τὰς καλλονὰς ταύτας, αἵτινες ἄλλοτε ἔθελγον αὐτόν, καὶ ἄς συχνάκις ὑπαίνισσαστο εἰς τὰς κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν προσφωνήσεις του πρὸς τοὺς χωρικοὺς, παρ' οἷς ἔθεωρεῖτο ἅγιος. Ἐβάδιζε μὲ τὴν κεφαλὴν κάτω νεύουσαν, παραδεδωμένος εἰς τοὺς αὐτοὺς πάντοτε συλλογισμοὺς, καὶ προῦχώρησε, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ἐπὶ τῆς γιγαντώδους γεφύρας, ἣν ἀποτελοῦσιν αἱ κατώτεραι ἀψίδες τοῦ ῥωμαϊκοῦ ὑδραγωγείου.

Μόνον ἐν τῷ μέσῳ τῆς γεφύρας ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶδεν ὅτι ἀπεμακρύνθη τῆς ἐπαύλεως πλέον τοῦ συνήθους, καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἐπανέλθῃ.

Ἄλλ' ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, ἣν ὤφειλε ν' ἀκολουθήσῃ ἤρχετο ἀνθρωπὸς τις.

Ὁ Ἰωάννης θέλων νὰ μὴ ἴδῃ αὐτόν ὁ διαβάτης, ἐκούθη ὀπισθεν ὀγκώδους κίονος μίας τῶν ἀψίδων, ἀνάμενων νὰ ἀπομακρυνθῇ.

Ἐκεῖνος ἐπλησίασε καὶ ἔστη μετ' οὐ πολὺ ἐπὶ τῆς γεφύρας, εἰς τινων βημάτων ἀπόστασιν ἀπ' αὐτοῦ. Εἶδε τότε ὅτι ὁ διαβάτης ἦτο νεανίας.

Καὶ ἀληθῶς, ὁ νεοελθὼν θὰ ἦτο μόλις εἰκοσαέτης· ἐφόρει ἐνδύματα χωρικοῦ ἦτο δὲ σπανίας ὠραιότητος. Ἡ καστανόχρους κόμη του, μακρὰ καὶ μεταξοειδής, ἐκυμάτιζεν εἰς βοστρύχους πίπτουσα ἐπὶ τοῦ τραχήλου του. Τὸ μέτωπόν του ἦτο κανονικώτατον, εὐρὺ καὶ ἀγέρωχον· ἠρῖς καὶ τὰ ὠτά του τέλεια τὸ σχῆμα· οἱ μέλανες καὶ βαθεῖς ὀφθαλμοὶ του, ἐξωδηκότες ὑπὸ τῶν θακρῶν, ἢ ἐπιδερμῖς του λευκὴ καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κανονικῆ. Ἦτο ὑψηλοῦ ἀναστήματος, καὶ εἶχε μέλη εὐρώστα καὶ ἀνάλογα, φυσικὴν δὲ ἀξιοπρέπειαν, σπανίαν εἰς χωρικόν.

Τοιοῦτος ὢν εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ ἐπαίτου, ὅστις ἐψιθύρισε:

— Πόσον, ἤθελον νὰ τῷ ὠμοιάζον!

Καί, ὡς ὁ Φάουστ, ποθῶν τὴν νεότητά, ἐστέναξε καὶ νύχθη νὰ μετεμορφοῦτο ὡς ἐκ θαύματος καὶ νὰ ἀνελάμβανε τὴν ἰσχύν, τὴν τόλμην καὶ τὴν χάριν τῶν νεανικῶν αὐτοῦ χρόνων, ἀπερ' ἐθαύμαζεν εἰς τὸν ἐπὶ τῆς γεφύρας πλησίον αὐτοῦ ἰστάμενον πρωῖον περιπατητήν.

Ἀφῆνης, εἶδεν αὐτὸν ποιοῦντα κινήσιν ἀπελπισίας, ἀποβάλλοντα τὸν ἐπενδύτην αὐτοῦ καὶ τὸν πῖλον, ῥίπτοντα αὐτὰ μακρὰν καὶ ἐτοιμαζόμενον νὰ ῥιφθῇ ἀπὸ τοῦ τειχίσματος εἰς τὴν ἄβυσσον, τὴν ἀποτελουμένην ὑπὸ τοῦ βάθους τοῦ ποταμοῦ.

Χωρὶς νὰ σκεφθῇ, ὑπέικων εἰς αὐτόματον αἰσθημα, ὁ ἐπαίτης ὤρμησεν ἵνα ἐμποδίσῃ τὴν ἀπόπειραν ἐκείνην τῆς αὐτοχειρίας. Ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ νεανίου λέγων:

— Μὴ προχωρῆς, τρελλόπαιδον.

Ἐκεῖνος ἐστράφη καὶ ἀτενίζων μὲ τεταραγμένον ὄμμα τὸν οὕτω πρὸς αὐτὸν ὁμιλοῦντα, ἀπήντησε:

— Πόθεν ἐξήλθες, καλὲ γέρον; δὲν σὲ εἶδον. Ἐξηκολούθησον τὸν δρόμον σου καὶ μὴ ζητῆς νὰ ἐμποδίσῃς τὴν ἐκτέλεσιν ἀμετακλήτου ἀποφάσεως.

Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Ἄν θέλῃς ν' ἀποθάνῃς, τοῦτο σημαίνει ὅτι νομίζεις σεαυτὸν δυστυχῆ.

— Νομίζω ἐμαυτὸν δυστυχῆ καὶ εἶμαι. Πιθανὸν νὰ μὴ εἶμαι καὶ νὰ μεγαλοπρωῖά τὴν θλίψιν μου. Ἄλλὰ τί σημαίνει! ἀφοῦ ὑποφέρω, ὡς ἐὰν αὐτὴ ἦτο μεγαλύτερα.

— Τοῦτο εἶναι λόγος διὰ ν' ἀποθάνῃς; Ἄφησε τὴν αὐτοχειρίαν εἰς τοὺς γέροντας καὶ τοὺς ἀπληπισμένους ὡς ἐμέ. Ἄλλὰ εἰς τὴν ἡλικίαν σου! Μόλις θὰ εἶσαι εἰκοσιν ἑτῶν· καὶ θέλεις νὰ φονεύθῃς! Ἀνόητε! Ὑπάρχει, ἔστω καὶ μία μόνη θλίψις, τὴν ὅποιαν εἰς νέος δὲν δύναται νὰ θεραπεύσῃ;

— Ὑπάρχουσιν, ἀφοῦ ἡ ἰδική μου εἶναι ἐξ αὐτῶν. Ἐμπρός, θέσιν, φλύαρε, γέρον κρονόληρε, ἄλλως τε σὲ παρασύρω μαζύ μου.

— Ἰδοὺ ἀπειλὴ τὴν ὅποιαν εὐκολώτερον δύνασαι νὰ προφέρῃς ἢ νὰ ἐκτελέσῃς, ἀπήντησεν εἰρωνικῶς ὁ Ἰωάννης. Εἰξεύρεις ὅτι ἠδύναμην, ἂν ἤθελον, νὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ ζήσῃς;

— Σὺ! πῶς; ἠρώτησεν ὁ νέος ἐκπληκτος.

— Ἐπικαλούμενος τὴν τιμὴν σου!

— Τὴν τιμὴν μου! Δὲν ἐννοῶ!

— Ζητῶν σοι λόγον διὰ τὰς ὕβρεις, τὰς ὁποίας μοι ἀπηύθηνες ταύτην τὴν στιγμήν.

— Θέλεις νὰ κτυπηθῆς με ἐμέ, σὺ;

— Πιστεύεις, ἐπειδὴ αἱ τριχῆς μου ἐλευκάνθησαν, ὅτι δὲν ἔχω πλέον οὔτε αἷμα εἰς τὰς φλέβας μου, οὔδ' ὀργὴν εἰς τὴν καρδίαν, οὔδ' ἰσχύν εἰς τὸν βραχίονα; Ποῦ ἠκούσθη εἰς τρελλὸς νέος νὰ ὑβρίζῃ γέροντα καὶ νὰ τὸν ἀποκαλῆ γέροντα κρονόληρον; εἶπέ.

Ὁ Ἰωάννης ἐφάνετο ὑπερβαλλόντως μεγαλυνόμενος· ἡ φωνὴ του ἦτο ἰσχυρὰ καὶ

οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλου. Ὁ νεανίας τὸν παρετήρει ἐκπληκτος, καὶ μετὰ σεβασμοῦ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ καταβιάσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς. Κατόπιν προσέθηκεν:

— Εἶχον ἀδικον, καὶ σοὶ ζητῶ συγγνώμην διὰ τοὺς προσβλητικoὺς λόγους τοὺς ὁποίους ἐπρόφερα.

Ὁ Ἰωάννης ἠτένισε τὸν μετ' αὐτοῦ συνδιαλεγόμενον δι' ἐταστικοῦ βλέμματος, ὡς εἰ ἤθελε νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ ἄδυτα τῆς καρδίας του, ἵνα μάθῃ τὸν λόγον τοῦτοῦ ἔλεγεν ἐκ δειλιάς. Ἄλλ' ἡ στάσις τοῦ νεανίου ἦτο τόσῳ ὑπερήφανος, γενναῖα καὶ ἀξιοπρεπής, ὥστε δὲν ἠδύνατό τις ν' ἀπατηθῇ.

Εἶσαι γενναῖος, εἶπεν ὁ ἐπαίτης, καὶ ἴσως ὅ,τι ἐζήτης νὰ πράξῃς, ὅταν σὲ ἐμπόδισα, ἦτο πράξις γενναῖα καὶ δικαιολογημένη. Εἰς σὲ ἀπόκειται νὰ μοι τὸ ἀποδείξῃς. Δὲν θὰ στρέξω εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεώς σου, εἰμὴ ὅταν μάθω τὴν αἰτίαν καὶ εὐρῶ αὐτὴν εὐλογον. Διατί θέλεις ν' ἀποθάνῃς; Ὀμίλει!

— Διατί θέλω ν' ἀποθάνω, ἀπήντησεν ὁ νεανίας· ἐπιθυμεῖς νὰ τὸ μάθῃς; ἄκουσον λοιπόν. Ὀνομάζομαι Ραοὺλ Ριβέιρα· εἶμαι εἴκοσι δύο ἑτῶν. Ἐγεννήθην εἰς τὸν τόπον τοῦτον, ἔνθα ὁ πατήρ μου, Ἰσπανὸς τὴν καταγωγὴν, ἐγκατέστη καὶ ἐνυμφεύθη. Ἡ μήτηρ μου ἀπέθανε τὴν ἡμέραν τῆς γεννησέως μου, ὁδὲ πατήρ μου, δύο ἔτη μετὰ ταῦτα. Θὰ ἔζω ἐν πενίᾳ καὶ ἐγκαταλειμμένος, ἐὰν μὴ με υιοθετεῖ ὁ ἰατρός τοῦ χωρίου Σερνάκ, γέρον ἀγαμος καὶ ἀνευ οἰκογενείας. Χάρις εἰς αὐτὸν ἀνεπτύχθη ἐυφροσύνως· χάρις εἰς αὐτὸν δὲν εἶμαι ἀμαθής, καὶ χάρις εἰς τὴν παιδευσίν, ἣς παρ' αὐτοῦ ἔτυχον, δύναμαι νὰ κερδήσω τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

— Καὶ θέλεις ν' ἀποθάνῃς; ἀνέκραξεν ὁ Ἰωάννης.

Ὁ Ραοὺλ Ριβέιρα ἐξηκολούθησε:

— Θέλω ν' ἀποθάνω, διότι ἀπώλεσα τὸν εὐεργέτην μου, τοῦ ὁποίου ὁ θάνατος εἶναι δι' ἐμὲ φοβερόν δυστύχημα. Πρὸ ἐνὸς ἔτους ἠγάπων ὠραῖαν νεανίδα καὶ ἐπίστευον ὅτι ἠγαπώμην. Ἐπειδὴ ἦτο πλουσία, οἱ γονεῖς τῆς μοὶ τὴν ἠρνήθησαν, ὅταν κατὰ πρόωτον ἐζήτησα τὴν χεῖρά της. Ἐπενέθη τότε ὁ θετός πατήρ μου καὶ ὑπεσχέθη νὰ μοὶ ἐγκαταστήσῃ διὰ συμβολαίου προῖκαν ἴσην πρὸς ἐκείνην, τὴν ὅποιαν θὰ ἐλάμβανε παρὰ τῶν γονέων της ἡ μνηστὴ μου. Τὰ πάντα ἀπεφασίσθησαν. Οἱ γάμοι ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῶσιν, ὅταν ὁ εὐεργέτης μου ἀπέθανεν αἰφνιδίως, μὴ δυνηθεὶς νὰ γράψῃ διαθήκην. Μεμακρυσμένοι συγγενεῖς, τοὺς ὁποίους οὔτε κἂν ἐγνώριζον, ἔσπευσαν καὶ κατέλαβον τὴν περιουσίαν. Μὲ ἐξεδίωξαν τῆς οἰκίας, εἰς ἣν ἀνετράφη. Εὐρέθην πτωχός, ἀνευ αὐλοῦ, ἢ δὲ οἰκογένεια τῆς μνηστῆς μου· μὲ εἰδοποίησε τότε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψω πᾶσαν ἐλπίδα. Εἰς μάτην ἱκέτευσα. Δὲν ἠθέλησαν ν' ἀκούσωσι τὰς ἱκεσίας μου, ὑποχρεώσαντες καὶ αὐτὴν τὴν μνηστὴν μου νὰ ἀρνηθῇ τὸν ἔρωτά μας. Σήμερον δὲ τὴν πρωτὰν τὴν ἐνυμφεύσαν με ἀγροίκον χωρικόν, ἀνάξιον αὐτῆς.

— Σε ἡγάπα τούλάχιστον ; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης.

Ὁ Ῥαούλ ἐκίνησε θλιβερώς τὴν κεφαλὴν.

Ὁ ἐπαίτης ὑπέλαθε :

— Σε ἤθελεν ὡς σύζυγον, ὅταν σὲ ἐγνωρίζε πλούσιον ὡς αὐτὴν ! Εἶσαι πτωχὸς καὶ σοὶ κλείει τὴν θύραν. Καὶ κλαίεις ! καὶ θέλεις ν' ἀποθάνῃς ! Τούναντίον, πρέπει νὰ χαίρῃς ὅτι διέφυγες τοὺς ὄνυχας πλάσματος ἰκανοῦ νὰ φέρηται οὕτως. Δὲν εἶχε καρδίαν καὶ θὰ σὲ ἐτυράννει.

— Ἡ ἀπώλειά της μὲ θλίβει καὶ μὲ καταστρέφει.

— Παράβαλλε τὴν ἀπελπισίαν σου πρὸς ὅ,τι ἐκείνη ἤξιζεν.

— Ἦτο τοσοῦτον ὠραῖα, τόσω γλυκεῖα, εἶχε τὸ βλέμμα τόσω ἀγνόν !

— Μὴ λησμένοι ὅτι ὑπὸ τὰ θέλητρα ταῦτα ἐκρύπτετο ψυχὴ μοχθηρὰ.

— Ἄλλως τε τί θέλεις νὰ κάμω τώρα ; Οὐδὲ θέσιν ἔχω, οὐδὲ χρήματα, οὐδὲ καταφύγιον. Ἡ μόνη μου περιουσία εἶναι τὰ ἐνδύματα, τὰ ὅποια φορῶ, καὶ ἀνευ φίλων τινῶν τοῦ χωρίου, οἵτινες μοὶ ἔμειναν πιστοί, θ' ἀπέθνησκον τῆς πείνης.

— Δὲν δύνασαι νὰ ἐργασθῆς ;

— Ἡθέλησα νὰ ἐργασθῶ ὡς γεωργός. Μοὶ ἀπήντησαν ὅτι ἔχω τὰς χεῖρας πολὺ λευκάς καὶ ἀβράς, ὅτι εἶμαι πολὺ καλῶς ἀνατεθραμμένος, καὶ ὅτι τὸ μόνον κατὰ ληλον δι' ἐμὲ ἐπαγγελμα εἶναι τὸ τοῦ διδασκαλοῦ. Δὲν μοὶ ἀπαρέσκει τὸ ἔργον τοῦτο. Γνωρίζω περισσότερα τοῦ δέοντος, ἵνα διδάξω τὰ παιδιά τοῦ χωρίου καὶ διὰ νὰ ὑποστῶ τὰς ἀπαιτουμένας τοῦ παιδαγωγοῦ ἐξετάσεις. Πλησίον τῶν μικρῶν μαθητῶν, τοὺς ὁποίους θὰ ἡγάπων πολὺ, ἂν μοὶ ἐνεπιστεύοντο αὐτούς, θὰ ἐλησμόνουν ἐν τῇ μετὰ ζήλου ἐνασχόησι τῶν καθηκόντων μου τὰς θλίψεις μου. Ἀλλὰ, σὲ ἐρωτῶ, τίς θὰ μὲ διώριζε διδάσκαλόν ;

— Ἐγὼ ! ἀνέκραξεν ὁ ἐπαίτης.

— Σὺ ; ἠρώτησεν ὁ Ῥαούλ, παρατηρῶν αὐτὸν μετὰ βλέμματος δυσπιστίας.

— Ἐγὼ, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ ὑπακούῃς εἰς τὰς συμβουλὰς μου καὶ νὰ ἔχῃς ἀπόλυτον εἰς ἐμὲ ἐμπιστοσύνην. Μοὶ χρειάζεται φίλος, υἱός, πλάσμα, τὸ ὅποῖον νὰ μοὶ εἶναι προσφιλὲς καὶ νὰ μὲ ἀγαπᾷ. Ἐὰν δέχησαι θὰ πράξω διὰ σὲ περισσότερα τῶν ὧσων ἐλπίζεις.

— Ἐυχαρίστως, θὰ σοὶ εὐγνωμονῶ, ἀπήντησεν ὁ Ῥαούλ, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐκπληξίς ἠῤῥαξεν. Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἀναλάβω ὑποχρέωσιν, καὶ συνθηκολογήσω τρόπον τινὰ μετὰ σοῦ, δὲν πρέπει νὰ γνωρίζω τίς εἶσαι ;

— Ἄνθρωπος, νέε μου, ὅστις ὑπέστη πολλά, περισσότερα ἀπὸ σέ, καὶ ὁ ὅποιος ἐν τούτοις δὲν ἐσκέφθη νὰ ἀποθάνῃ.

— Θὰ σοὶ ἔμεινεν ἐλπίς τις.

— Ἀληθῶς, ἡ ἐκδίκησις ! Ἄλλ' εἰς σέ, ὅστις ἐζητεῖς νὰ καταστρέψῃς τὸν βίον, δὲν σοὶ ἀρκεῖ ἡ νεότης ;

Ὁ Ῥαούλ ἐκυψε τὴν κεφαλὴν ὡς εἰ αἰσχυνθείς.

— Θὰ μοὶ εἴπῃς τὸ ὄνομά σου ; ἐπανελάβε μετ' ὀλίγον.

Ὁ ἐπαίτης ἀνεσκίρτησεν εἰς τὴν ἀπροδόκητον ταύτην ἐρώτησιν.

— Τὸ ὄνομά μου ! Θέλεις νὰ τὸ μᾶθῃς ;

— Δύναμαι νὰ δεχθῶ τὰς προσφορὰς σου, χωρὶς νὰ γνωρίζω τίς εἶσαι, καὶ, πρὸ πάντων, χωρὶς νὰ γνωρίζω τὸν λόγον διὰ τὸν ὁποῖον θέλεις νὰ μοὶ φανῆς χρήσιμος ;

— Δὲν πιστεύεις λοιπὸν εἰς τὴν ἀφιλοκέρδειάν μου ;

— Ἐσυνειθίσα νὰ δυσπιστῶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ πιστεύω ὅτι ἂν μὲ ἐμποδίσεις νὰ ἀποθάνω καὶ μοὶ ὑπόσχεσαι νὰ μὲ συνδράμῃς, τὸ πράττεται, διότι ἀναμένεις ἀπὸ ἐμὲ ἐκδούλευσιν.

— Ὁ ἐπαίτης προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς μικροὺς αὐτοῦ ὀφθαλμούς, ἐφ' ὧν διεφάνετο εἰρωνεία καὶ ἐκπληξίς.

— Βλέπω ὅτι εἶσαι ἀξυθερκής, εἶπε μετ' ὀλίγον. Αἰσῶν, ναί, ἔχεις δίκαιον καὶ μοὶ ἀποδεικνύεις ὅτι γνωρίζεις τοὺς ἀνθρώπους. Ἐπιδιώκω ἐκδίκησιν καὶ θὰ ζητήσω τὴν συνδρομὴν σου.

— Ποτέ ! ποτέ ! ἀνέκραξεν ὁ Ῥαούλ.

— Περιμένε λοιπὸν, ὑπέλαθεν ὁ ἐπαίτης, παιῶν κίνημα ἀνυπομονησίας. Δὲν πρόκειται νὰ καταφέρῃς φόβερὰ κτυπήματα, οὐδὲ νὰ φονεύσῃς, οὐδὲ νὰ τιμωρήσῃς ἕνοχον. Τοῦτο εἶναι ἔργον ἰδικόν μου καὶ οὐχὶ ἰδικόν σου. Γνωρίζεις τί θέλω ἀπὸ σέ, ὁ ὅποιος εἶσαι εἰκοσαέτης καὶ ἔχῃς καλλονὴν καὶ νεότητά ; Νὰ με ἀφήσῃς νὰ σε ρίψω εἰς τοὺς πόδας γυναικὸς μὲ ἀπειρα θέλητρα, μὲ βλέμμα ἀγγέλου νὰ τὴν ἀγαπήσῃς, νὰ ἀγαπηθῆς ὑπ' αὐτῆς, καὶ νὰ ἀπαλαύσῃς εὐδαιμονίαν δι' ὅλης σου τῆς ζωῆς. Διὰ τοῦ ἔρωτος τοῦ πλάσματος ἐκείνου, ἂν κατορθώσῃς νὰ τὸν ἀποκτήσῃς, θὰ ζήσῃς ὡς ἐν ὀνείρῳ. Ἡ γυνὴ αὕτη θὰ σὲ ἀναβιβάσῃ εἰς σφίρας οὐράνιαις. Ἡθελες ν' ἀποθάνῃς. Ἄισπῶν θὰ εἰλαίστοσον εὐτυχίαν, ὥστε θὰ πιστεύσῃς ὅτι ἐπέβρας τὴν ζωὴν, καὶ ἐν τούτοις τὸ μέγεθος τῆς εὐδαιμονίας σου θὰ σὲ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν πραγματικότητα.

— Καὶ ἡ γυνὴ αὕτη ποία εἶναι ; ἠρώτησεν ὁ Ῥαούλ, τοῦ ὁποῖου τὸ βλέμμα ἐξήτραπτεν ἐκ τῶν λόγων τοῦ ἐπαίτου.

— Εἶναι εἰκοσι τεσσάρων ἐτῶν καὶ ἔγγαμος !

— Ἐγγαμος ! Ἀλλὰ τότε θέλεις νὰ μᾶς ρίψῃς ἀμφοτέρους εἰς ἔγκλημα.

— Πῶς ! ὁ σύζυγος δὲν θὰ ζήσῃ διὰ παντός !

— Ἐπὶ τέλους, πῶρον συμφέρον ἔχεις διὰ νὰ χορηγήσῃς εἰς αὐτὴν μὲν τὴν γυναικίαν ἐραστήν, εἰς ἐμὲ δὲ ἐρωμένην ;

Ὁ ἐπαίτης ἐμειδίασε καὶ ἀπήντησε :

— Εἶν' ἀληθές, ὅτι, ὅτε πρὸ ὀλίγου σὲ ἐσταμάτησα εἶχες ἀποφασίσει νὰ ἀποθάνῃς ;

— Ναί ! δὲν τὸ ἀρνοῦμαι.

— Λοιπὸν ! εἰς σέ, ὅστις ἤθελες νὰ ἀποθάνῃς, σοὶ προτείνω νὰ ζήσῃς, νὰ σοὶ δημιουργήσω θέσιν ἐντίμων καὶ σύμφωνόν πρὸς τὰς ἐπιθυμίας σου. Καὶ ἐπειδὴ ἤθελες νὰ βυθισθῆς εἰς τὰ ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν βρόντα ὕδατα, θέλω νὰ σὲ ρίψω εἰς ὠκεανὸν ἠδονῶν. Μὴ μὲ ἐρωτᾷς περισσότερα. Γνωρίζε μόνον ὅτι ἀπὸ σὲ κάμω

νὰ γνωρίσῃς τὴν γυναῖκα, οὐδὲν ἄλλο θὰ ἐπιθυμήσω παρὰ σοῦ καὶ ἐκείνης εἰμὴ νὰ ἦσθε εὐτυχεῖς.

(Ἐπειτα συνέχισεν.)

TONY.

Ἡ ΔΕΙΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΑΕΣΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

(Ἦρα προηγουμένου φύλλον.)

Περὶ τὴν μεσημβρίαν, ὄνος καὶ ἵππος εἶχον ἀποκάμει.

Ὁ Σχικὸς διηυθύνθη εἰς τὴν εἰσπρακτορεῖον διοδίων ἐπὶ τῆς γερύρας Villeneuve-le-Roi.

— Ἴδετε, ἠρώτησε, τρεῖς ταξειδιώταις ἐπὶ ἡμιόνων, οἱ ὁποῖοι θὰ διπλθον ἐντεῦθεν σήμερον τὴν πρωτὴν ;

— Ὅχι σήμερον, εὐπατριδα μου, ἀπήντησεν ὁ ὑπάλληλος, χθές.

— Χθές ;

— Ναί, περὶ τὴν ἐβδόμην τῆς ἐσπέρας.

— Ὅς παρατηρήσατε ;

— Ἦνθουμισθετὴν κοινωνικὴν τῶν θεσίν ;

— Μοὶ ἐφάνησαν εἰς κύριος καὶ δύο θεράποντες.

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ Σχικὸς καὶ ἔδωκεν ἐν σκούδον εἰς τὸν εἰσπρακτορα.

— Εἶτα δ' ὁμιλῶν καθ' ἑαυτὸν :

— Τὴν χθεσινὴν ἐσπέραν, εἰς τὰς ἑπτὰ ἐκέρδισαν δώδεκα ὥρων δρόμον. Ἐμπρός, θάρρος !

— Ἀκούσατε, κύριε Σχικὸς, εἶπεν ὁ Γορανφλότος, ἔχω διὰ τὸν ἐξυτὸν μου θάρρος, ἀλλὰ δὲν ἔχω πλέον διὰ τὸν Πανοῦργον.

Τῷ ὄντι, τὸ ἀτυχὲς ζῶον, βιαζόμενον ἐπὶ δύο ἡμέρας, ἔτρεμε σύσσωμον καὶ μετέδιδε τὴν τροχὴν τοῦ καταπεπονημένου σώματος τοῦ εἰς τὸν Γορανφλότον.

— Ἀλλὰ καὶ ὁ ἵππος σας, ἐξηκολούθησεν οὕτως, ἴδετε εἰς ὁποίαν κατάστασιν εὐρίσκεται.

Πραγματικῶς, τὸ εὐγενὲς ζῶον, ὅσω ἂν ἦτο θυμοειδές, μάλιστα δ' ἕνεκα τοῦ χαρακτῆρός του τοῦτου, ἦτο καθήδρον, θερμὸν δ' ἄτμον ἐξέπεμπε τῶν ρωθῶνων του, ἐνῶ τὸ αἷμα ἐφάνετο ἐτοίμον ν' ἀναβλύσῃ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ὁ Σχικὸς ἐζητάσεν ἐσπευσμένως τὰ δύο ζῶα καὶ ἐφάνη δεχόμενος τὴν γνώμην τοῦ συντρόφου του.

Ὁ Γορανφλότος ἀνέπνευτεν, ὅτε αἴφνης ὁ Σχικὸς εἶπεν :

— Ἀδελφε Γορανφλότε, πρόκειται νὰ λάβωμεν σημαντικὴν ἀπόφασιν.

— Ἀλλ' αὐτὸ κάμνομεν ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν, ἀνέκραξεν ὁ μοναχός, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἐταράχθη πρὶν ἢ ἀκούσῃ τὴν πρότασιν.

— Πρέπει ν' ἀποχωρισθῶμεν, εἶπεν ὁ Σχικὸς ἀποτόμως.

— Μπᾶ ! εἶπεν ὁ Γορανφλότος, πάντοτε ἡ αὐτὴ ἀστυείτης. Νὰ χωρισθῶμεν, διατῆ ;

— Προχωρεῖτε λίαν βραδέως, κουμπάρε.

— Διὰ βόλε ! εἶπεν ὁ Γορανφλότος, ἀλλ' ἀπὸ πετῶ ὡς τὸν ἀνεμὸν σήμερον τὸ πρωὶ ἐτρέξαμεν πέντε συνεχεῖς ὥρας.

— Δὲν ἀρκεῖ.

— Τότε ἄς ἀναχωρήσωμεν πάλιν ὅσοι ταχύτερον βαδίσωμεν, τόσο ταχύτερον θὰ φθάσωμεν, διότι, ὑποθέτω, θὰ φθάσωμεν μίαν φορὰν.

— Ὁ ἵππος μου ὅμως δὲν δύναται νὰ βαδίσῃ καὶ ὁ ὄνος σου ἀρνείται τὴν ὑπηρεσίαν του.

— Τότε, τί θὰ πράξωμεν;

— Θ' ἀφήσωμεν τὰ ζῶά μας ἐδῶ καὶ θ' ἀναλάβωμεν αὐτὰ μετὰ τὴν ἐπιστροφήν.

— Πῶς; σκέπτεσθε νὰ ἐξακολουθήσωμεν πεζοποροῦντες;

— Θ' ἀναβῶμεν ἐπὶ ἡμιόνους.

— Πού εἶναι;

— Θ' ἀγοράσωμεν.

— Ἄ! καὶ ἄλλη θυσία, εἶπεν ὁ Γορανφλότος, στεναχῶς.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, ἄς ἀγοράσωμεν ἡμιόνους.

— Εὐγε, κουμπάρε, ἀρχίζετε νὰ καταρτίζεσθε· συστήσατε τὸν Βαυάρδον καὶ τὸν Πανούργον εἰς τὰς φροντίδας τοῦ ξενόδοχου, ἐγὼ δὲ μεταβίβω ν' ἀγοράσω τοὺς ἡμιόνους.

Ὁ Γορανφλότος ἐξεπλήρωσεν εὐσυνειδήτως τὴν ἐντολὴν του· κατὰ τὰς τέσσαρας ἡμέρας τῶν μετὰ τοῦ Πανούργου ἐχέσεών του, εἶχεν ἐκτιμήσει, δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν τὰ πλεονεκτήματα, ἀλλὰ τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ, εἶχε δὲ παρατηρήσει, ὅτι τὰ τρία κύρια ἐλαττώματά του ἦσαν ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὅποια αὐτὸς οὗτος εἶχε κλίσιν, ἢ ὀκνηρίαν, ἢ λαγνείαν καὶ ἢ λαίμαργίαν. Ἡ παρατήρησις αὕτη τὸν συνεκίνησεν, ἐπομένως μετὰ λύπης ἀπεχωρίζετο τοῦ ὄνου του· ὁ Γορανφλότος ὅμως ἦτο οὐ μόνον ὀκνηρός, λαγνὸς καὶ λαίμαργος, ἀλλὰ προσέτι ἐγωίστης, ὅθεν προύτιμα ν' ἀποχωρισθῆ μάλλον τοῦ Πανούργου ἢ τοῦ Σχικῶ, διότι οὗτος ἐκόμιζε τὸ βαλάντιον.

Ὁ Σχικῶ ἐπέστρεψε μετὰ δύο ἡμιόνων, ἐπὶ τῶν ὁποίων αὐθημερὸν διέτρεξαν εἰκοσι λεύγας, ὥστε, τὴν ἐσπέραν, ὁ Σχικῶ, πρὸς μεγίστην χαρὰν του, εἶδε τοὺς τρεῖς προπορευομένους ἡμιόνους πρὸ τῆς θύρας πεταλωτῶ.

Ἀνέπνευσεν, ἐπίσης δ' ἐστέναξεν ὁ μοναχός.

Τὸ ἐξηκοημέρον ὅμως βλέμμα τοῦ Γακόνου δὲν ἀνεγνώρισεν οὔτε τὴν σκευὴν τῶν ἡμιόνων, οὔτε τὸν κύριον αὐτῶν, οὔτε τοὺς θεράποντας, διότι οἱ μὲν ἡμιόνοι εἶχον ἀπογομνωθῆ πάσης σκευῆς, ὁ δὲ κύριος καὶ οἱ θεράποντες εἶχον γίνοι ἀφαντοῦ.

Πλὴν δὲ πούτου, τὰ ζῶα περιστοιχίζοντο ὑπὸ ἀνθρώπων ἀγνώστων, οἵτινες ἐκρίναντο ὅτι ἐδοκίμαζον αὐτὰ, ἦσαν εἰς τὴν ἐμπορὴν, εἰς πεταλωτῆς καὶ δύο μοναχοὶ φραγκισκανοί, οἵτινες περιήρχαντο τοὺς ἡμιόνους, ἐξετάζοντες τοὺς ὀδόντας, τοὺς πόδας καὶ τὰ ὠτα αὐτῶν.

Ῥίγος διέτρεξε τὸ σῶμα τοῦ Σχικῶ.

— Προπορεύθητι, εἶπε τῷ Γορανφλότῳ, πλησιάσον τοὺς μοναχοὺς, λάβε αὐτοὺς κατ' ἰδίαν καὶ ἐρώτησον· ἐλπίζω, ὅτι μεταξὺ μοναχῶν, δὲν ὑπάρχουν μυστικὰ πληροφορήθητι ἐπιδειξίως εἰς τίνας ἀνῆκον οἱ

ἡμιόνου, ἀντί τίνος τιμήματος θὰ πωληθῶσι καὶ τί ἐγένοντο οἱ κύριοί των· εἶτα δ' ἔλθε νὰ μοι ἀναφέρῃς.

Ὁ Γορανφλότος, ἀνήσυχος διὰ τὴν ἀνησυχίαν τοῦ φίλου του, ἀπῆλθε καλπάζων, μετ' ὀλίγον δ' ἐπανῆλθεν.

— Ἴδου ἡ ἱστορία, εἶπεν. Ἐν πρώτοις, ἤξευρετε ποῦ εὕρισκόμεθα;

— Αἶ, διάβολε! εὕρισκόμεθα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Λυών, εἶπεν ὁ Σχικῶ· τοῦτο μόνον μ' ἐνδιαφέρει νὰ γνωρίζω.

— Σὰς ἐνδιαφέρει ἐπίσης νὰ μάθητε τί ἐγένοντο οἱ κύριοι τῶν ἡμιόνων, ὡς τοῦλάχιστον μοι εἰπέτε.

— Ναί, ἔστω.

— Ὁ φαινόμενος εὐπατριδῆς.

— Λοιπόν;

— Ὁ φαινόμενος εὐπατριδῆς ἔλαβε τὴν ἀγούσαν εἰς Ἀθινῶν, ἢ ὅποια ὁδὸς εἶναι συντομωτέρα, ὡς φαίνεται, καὶ διέρχεται διὰ τοῦ Πύργου-Σχινῶν καὶ τοῦ Πριβᾶ.

— Μόνος;

— Πῶς μόνος;

— Ἐνωῶ ἐὰν ἀνεχώρησε μόνος.

— Μεθ' ἑνὸς θεράποντος.

— Καὶ ὁ ἕτερος θεράπων;

— Ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

— Πρὸς τὴν Λυών;

— Πρὸς τὴν Λυών.

— Θαυμάσια! Καὶ δικτὶ ὁ εὐπατριδῆς ὑπάγει εἰς Ἀθινῶν; Ἐνόμιζον, ὅτι μετέβιβεν εἰς τὴν Ῥώμην. Ἀλλὰ, ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικῶ ὡς λαλῶν καθ' ἑαυτόν, σ' ἐρωτῶ περὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια δὲν δύνασαι νὰ ἤξεύρῃς.

— Βέβαια... τὰ ἤξεύρω, ἀπεκρίθη ὁ Γορανφλότος. Ἄ! ἐκπλήττεσθε.

— Πῶς τὰ ἤξεύρεις;

— Ναί, ὑπάγεις εἰς Ἀθινῶν, διότι ἡ αὐτοῦ Παναγιότης ὁ πάπας Γρηγόριος ΙΓ' ἐπεμψεν ἐκεῖ ἀπεσταλμένον του πληρεξούσιον.

— Καλῶς, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἐνωῶ... καὶ οἱ ἡμιόνοι;

— Οἱ ἡμιόνου ἦσαν κουρασμένοι· λοιπόν, τοὺς ἐπώλησαν εἰς τὸν ζῶεμπορον, ὅστις θέλει νὰ πωλήσῃ αὐτοὺς εἰς τοὺς φραγκισκανοὺς.

— Πόσον;

— Δεκαπέντε πιστόλας τὸν ἕνα.

— Καὶ πῶς ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των;

— Ἐφ' ἵππων, τοὺς ὁποίους ἠγόρασαν παρ' ἑνὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ ἱππικοῦ, εὕρισκομένου ἐνταῦθα διὰ τὴν προσηθέϊαν ἵππων.

— Ἄ! κουμπάρε, ἀνέκραξεν ὁ Σχικῶ, εἶσαι ἀνθρώπος πολὺ τιμῶς· ἀπὸ σήμερον ἀρχίζω νὰ σ' ἐκτιμῶ.

Ὁ Γορανφλότος ἐκαμάρησε.

— Τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικῶ, συμπλήρωσον τὸ ἔργον σου.

— Τί πρέπει νὰ πράξω;

Ὁ Σχικῶ κατέβη τοῦ ἡμιόνου του, ῥίψας δὲ τὰ ἡνία αὐτοῦ εἰς χεῖρας τοῦ μοναχοῦ, τῷ εἶπε·

— Λάβε τοὺς δύο ἡμιόνους καὶ ὑπάγε νὰ προσφέρῃς αὐτοὺς εἰς τοὺς φραγκισκανοὺς δι' εἰκοσι μόνον πιστόλας· ὀφείλουσι νὰ σε προτιμήσωσι.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Γορανφλότος, ἄλλως θὰ καταγγείλω αὐτοὺς πρὸς τὸν ἡγούμενόν των.

— Εὐγε, κουμπάρε, τελειοποιεῖσαι.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Γορανφλότος, πῶς θὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸν δρόμον ἡμῶν.

— Ἐριπποὶ, διάβολε, ἔριπποὶ!

— Πῶς διάβολο! εἶπεν ὁ μοναχός, ζέων τὸ οὖς αὐτοῦ.

— Ἐλθε νὰ μ' εὕρῃς εἰς τὴν πλατείαν τῆς κωμοπόλεως.

Ὁ μοναχός προῦχώρησε μετ' ἀποφασιστικὸν βῆμα, ἐνῶ ὁ Σχικῶ, διὰ πλαγίας ὁδοῦ, διηυθύνετο πρὸς τὴν πλατείαν.

Ἐκεῖ εὗρεν, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Τολμηροῦ Ἀλέκτορος, τὸν ἀξιωματικὸν τοῦ ἱππικοῦ, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε νεωτέρας πληροφορίας, κατὰ πάντα ἐπικυρωσάσας τὰς ὑπὸ τοῦ Γορανφλότου δοθείσας αὐτῷ.

Ἐντὸς ὀλίγου, ὁ Σχικῶ συνεφώνησε μετ' αὐτοῦ τὴν ἀγοραπωλησίαν δύο ἵππων, τοὺς ὁποίους ὁ ἀξιωματικὸς ἐμελλε νὰ παραστήσῃ ὡς θανόντας καθ' ὁδὸν καὶ τοὺς ὁποίους ἀμέσως παρέδωκεν ἀντι τριᾶκοντα πιστολῶν, χάρις εἰς τὸν φαινομενικὸν αὐτῶν θάνατον.

Δὲν προῦκειτο, λοιπόν, εἰμὴ περὶ ἀγορᾶς ἐριππίων καὶ ἡνίων, ὅτε ὁ Σχικῶ εἶδεν ἐρχόμενον, διὰ πλαγίας ὁδοῦ, τὸν Γορανφλότον, φέροντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του δύο ἐρίππια καὶ ἡνία.

— Ὡ! ὦ! εἶπε, τί εἶναι αὐτὰ, κουμπάρε;

— Εἶναι τὰ ἐρίππια καὶ τὰ ἡνία τῶν ἡμιόνων.

— Λοιπόν, τὰ ἐκράτησας, ρασιφόρε; εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἐκράγεις εἰς γέλωτα.

— Βέβαια! ἀπεκρίθη ὁ μοναχός.

— Καὶ ἐπώλησας τοὺς ἡμιόνους;

— Δέκα πιστόλας ἕκαστον.

— Μετρητάς;

— Ἴδου τὰ χρήματα.

Ὁ Γορανφλότος ἐκτύπησε τὸ πλήρες διαφόρων νομισμάτων θυλάκιόν του.

— Διάβολε! ἀνεφώνησεν ὁ Σχικῶ, εἶσαι μέγας ἀνὴρ, κουμπάρε.

— Τοιοῦτος εἶμαι, εἶπεν ὁ Γορανφλότος μετ' ὕψους μετρίοφρονος βλακειᾶς.

— Εἰς ἔργον! εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Ἀλλὰ διψῶ, ἀπήντησεν ὁ μοναχός.

— Λοιπόν, ὑπάγε νὰ πίνῃς, ἐνῶ ἐγὼ θὰ ἐτσιμαζῶ τοὺς ἵππους, ἀλλ' ὄχι πολὺ.

— Μίαν φιάλην.

— Ὁ Γορανφλότος ἐπὶ δύο καὶ ἐπέστρεψε τὰ λοιπὰ χρήματα εἰς τὸν Σχικῶ.

Ὁ Σχικῶ ἐσκέφθη πρὸς στιγμήν ν' ἀφήσῃ εἰς χεῖρας τοῦ μοναχοῦ τὰ χρήματα ἐκεῖνα, πλὴν ἐσκέφθη ὀρμηότερον, ὅτι δὲν θὰ ἦτο πλέον κύριός του.

— Λαθῶν, λοιπόν, τὰ χρήματα, χωρὶς κἂν ν' ἀντιληφθῇ ὁ μοναχός τοῦ δισταγμοῦ του, ἵππευσεν.

Ὁ Γορανφλότος ἐπράξε τὸ αὐτό, τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ ἱππικοῦ, ὅστις ἦτο ἀνὴρ θεοφοβούμενος, ἀντὶ τῆς ὁποίας ὑπερβίασεν ὁ Γορανφλότος, ἀμα ἐγκαταστάθεις ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἔδωκεν αὐτῷ τὴν εὐλογίαν του.

— Δόξα τῷ Θεῷ εἶπεν ὁ Σχικῶ, κεν-
τήσας τὸν ἵππον του, ἰδοὺ εἰς κατεργάρας
δικαίως ὑψολογημένους.

Ὁ Γορανφλότος, βλέπων τὸν δειπνόν
του προτρέχοντα, ἔθεσε τὸν ἵππον του ἐπὶ
τὰ ἴχνη αὐτοῦ, ἄλλως, εἶχε προοδεύσει
εἰς τὴν ἵππασίαν, διότι, ἀντὶ νὰ στηριζή-
ται ἐπὶ τῆς χαίτης καὶ τῆς οὐράς τοῦ
ὑποζυγίου του, ἐπέθεσεν ἀμφοτέρως τὰς
χειρας ἐπὶ τοῦ προσθίου μέρους τοῦ ἐπι-
πίου, ἐπ' αὐτοῦ δὲ μόνου στηρίζομενος,
ἔτρεξε τόσον, ὥστε ὁ Σχικῶ κατηνυχρι-
στήθη.

[Ἐπεται συνέχεια].

Δ.μλ.

ΜΙΑ ΝΥΞ ΕΝ ΑΝΤΙΛΛΑΙΣ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Λαμπρὰ πανήγυρις ἐτελεῖτο εἰς τὰς
ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς παραλίας τοῦ Ἁγίου
Δομινίκου δένδρουφυτείας τοῦ κ. Βαλέρου.
Ἡ καλύπτρα καὶ ὁ στέφανος τῆς μνηστῆς
ἐκάλυπτον τὸ μεμαραμμένον μέτωπον τῆς
Κόρας. Αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὑπῆρξε
μάρτυς τῶν πρώτων τελετῶν, καὶ τὴν ἐ-
πιούσαν ἡ ὥρα αἰ. Ἰνδὴ ὤφειλε νὰ λάβῃ
τὸν πομπώδη τίτλον τῆς συζύγου τοῦ
Βαλέρου.

Τὸ διακαὲς πάθος, ὅπερ εἶχεν ἐμπνεύ-
σει εἰς τὸν νέον Γάλλον τὸν ἔκαμε νὰ λη-
σμονήσῃ πάσας τὰς περὶ κοινωνικῆς τά-
ξεως προλήψεις, καὶ, πρᾶγμα παραδοξόν,
μεταξὺ τῶν λευκῶν τῆς νήσου, προσέφερε
τὴν χειρὰ του εἰς ἐκείνην, ἥτις δὲν ἠθέ-
λησε νὰ γίνῃ ἐρωμένη του, μηδὲ νὰ συμμε-
τάσῃ τῶν αἰσχρῶν ἡδονῶν τῆς αἰώρας
(hamac).

Ἦν ἀδύνατον τότε νὰ ἴδῃ τις ὠραιο-
τέρους τῶν ὠραίων ὀφθαλμῶν τῆς Ἰνδῆς
Κόρας, ἀνατεθραμμένης ἀπὸ τῆς παιδικῆς
τῆς ἡλικίας εἰς τὰ παρθενικὰ δάση τοῦ
νέου κόσμου καὶ τὰς ἀγνώστους πηγὰς
τῆς Οὐκαϊάλης.

Πολυάριθμος συνοδία μαύρων γυναι-
κῶν, ὑπερφάνων, διότι εἶδον ἐκλελεγμέ-
νην μεταξὺ τῆς τάξεως τῶν τὴν σύζυγον
τοῦ κυρίου των, ᾤδηγον τὴν Κόραν εἰς
τὴν κομφὴν σκηνὴν ἣν εἶχε δώσει αὐτῇ
ὁ ἔρῶν Γάλλος. Ἐβαλλον περιχαρῶς, ἐγ-
κωμιάζουσαι τὴν τύχην ἐκείνης, ἥτις πρὸ
πολλοῦ συμμετέσχε τῆς τύχης αὐτῶν,
καὶ ἥτις ἀκολούθως ἤθελε πράξει τὰ δει-
νὰ τῆς δουλείας. Ἐν τούτοις παρετήρουν
μετ' ἐκπλήξεως τὴν ἀθυμίαν, τὴν ὠχρο-
τητα τῆς νέας, καὶ πολλὰ διηρωτῶντο,
ἂν τοιαύτη ἔπρεπε νὰ ἦναι ἡ μορφή ἐκεί-
νης, ἣν ἡ τύχη ὑπερεπλήρωσε διὰ τῆς εὐ-
νοίας τῆς.

Ἡ νύξ εἶχε καλύψει τὴν γῆν, ὅτε ἡ
μνηστὴ ἔφθασεν εἰς τὸ οἰκημῶν της. Ἀναγ-
κασθεῖσα νὰ ποφύγῃ τὰ περίεργα βλέμμα-
τα, τὰς ἀδιακρίτους ἐξετάσεις, ἀπέπεμ-
ψε τὰς γυναϊκᾶς τῆς, αἰτινες ἐπέστρεψαν
εἰς τὸ πλησίον οἰκημῶν. Ἡ Κόρα ἔμεινε
μόνη, παραδεδομένη εἰς τὰς λύπας τῆς,
εἰς τὰς ἀλγηδῶνας τῆς.

Ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀνίστατο εἰς τὰς
ὑποσχέσεις παρωργισμένου κυρίου, εἰς τὰς
διαταγὰς τοῦ πατρὸς τῆς Ἰταπικουροῦ,

ὅστις, αἰχμαλώτος ὡς αὐτὴ τοῦ Γάλλου,
ἔβλεπε τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν
του τοσοῦτον στενωῶς συνδεομένην διὰ τῆς
συγγενείας, ὥστε οὐδὲ κἄν νὰ τὸ συλλο-
γισθῆ ἤθελε τολμήσει οὐδέποτε. Ἡ Κόρα
ἠδύνατο νὰ δώσῃ τὴν χειρὰ τῆς ἠδύνατο
νὰ θυσιάσῃ διὰ τὸ μέλλον ἐκείνου, ὅ-
τις τῇ ἔδωκε τὴν ζωὴν ἄλλ' ἡ καρδιά
τῆς δὲν ἦτο ἐλευθέρη, ἀνῆκεν ὀλόκληρος
εἰς τὸν Μασκαδάλ.

Ἀπὸ τῆς τρυφερωτέρας τῆς ἡλικίας ἡ-
γάπα τὸν Μασκαδάλ. Φέροντες ἀμφοτέ-
ροι τὰς αὐτὰς ἀλύσεις, δὲν ἐγνώρισαν τὸ
ἄχθος, ἡ ὅταν τοὺς ἐχώριζον διὰ παντός.
Ποσάκις διατρέχοντες ὁμοῦ τὰ χέρσα πε-
διά καὶ τὰ δάση τῆς Ἀμερικῆς, δὲν εἶ-
χον λησμονήσει, ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου,
καὶ τὰς καλύβας καὶ τὸν κόσμον ὀλό-
κληρον.

— ὦ, Κόρα, ἔλεγεν ὁ Μασκαδάλ, βλέ-
πεις αὐτὴν τὴν ὠραίαν κοιλιάδα, ἣν διέρ-
χεται μυρμυρίζον ρεῦμα ὀρηκτικόν; ἐκεῖ
θέλω ἀνεγείρει τὴν καλύβην μας. Ἐκεῖ θέ-
λω σὲ ὀδηγήσει ὅταν ὁ πατήρ σου με ὀ-
νομάσῃ υἱόν του.

Ἡ Κόρα ὑπεμεδίει εἰς τὰ μέλλοντα
σχέδια τοῦ φίλου τῆς, καὶ τὸν ἀντήμιεθε
δι' ἐνὸς φιλήματός.

Ἄλλ' ἀφ' οὗτου ἡ χάρις καὶ ἡ ὠραίο-
της αὐτῆς εἰλικύσαν τὰ βλέμματα τοῦ
Βαλέρου, δὲν ἐπέτρεπετο πλέον εἰς τοὺς
δύο δούλους ἡ γλυκεῖα αὐτῆ οἰκειό-
της, ἥτις ἀπεκαθίστα αὐτοὺς τοσοῦτον
εὐτυχεῖς. Τοῦτο συνέτεινεν εἰς τὸ νάνα-
πτυχθῆ καθ' ὀλοκληρίαν ὁ ἀδάμαστος καὶ
ἄγριος χαρακτήρ τοῦ Μασκαδάλ. Ὑβρεῖς,
ἀπειλᾶς, βίαν, τὰ πάντα μετεχειρίζετο
κατὰ τῶν θελήτων νὰ τὸν ἀποχωρήσω-
σιν ἐκείνης, ἣν ἠγάπα. Ὡς ὁ καταπιεζό-
μενος ἐκ τῶν δεσμῶν του λέων, ποιεῖ
νὰ ἀντηγήσῃσι τὰ ὄρη καὶ αἱ κλιμάδες
ἐκ τῶν φοβερῶν βουχθημῶν του, οὕτω
καὶ ὁ Μασκαδάλ ἐκῆκε τὴν λύπην του
καὶ τὴν λύσαν του, θραύων εἰς τὴν μα-
κίαν του τὰ δεσμὰ, ἅτινα καταστέλλουσι
τὴν ὀργὴν του. Ἡ ἰδίᾳ φωνὴ τῆς Κόρας
ἀδυνατεῖ πλέον νὰ τὸν πράξῃ ἀποκρούει
τὰς παρηγορίας τῆς, τὰς παρακλήσεις τῆς.

— Ἀφσόν με, φωνάζει, μὴ ζητεῖς νὰ
ἐμποδίσῃς τὴν δικαίαν ὀργὴν μου, ἡ ἄλ-
λως θέλω πιστεύσει, ὅτι καὶ σὺ εἶσαι ἀ-
θλία ὡς καὶ ὁ Ἰταπικουροῦ, ὅτι ἀφῆθης
νὰ ἐκθαμβωθῆς ἀπὸ τὸν ἔρωτα καὶ τὰς
προσφορὰς τοῦ αὐθέντου. ὦ Κόρα, μὴ με
ἀπατάς, μὴ με προδίδεις· συλλογίσθητι ὅτι
ὄλαι αἱ ἀνθρώπιναι δυνάμεις δὲν πρέπει νὰ
διαρρήξῃσι τοὺς δεσμοὺς διὰ τῶν ὁποίων
οἱ θεοὶ σου καὶ οἱ ἰδικοί μου μᾶς ἦνω-
σαν· ἐὰν ἔχῃ οὕτως, ἐὰν ποτε ἠδύνασο νὰ
με λησμονήσῃς.

Καὶ αἱ τρέμουσαι χεῖρές του ἐδράξαντο
ἰσχυρῶς τῶν τῆς Κόρας· αὐτὴ δὲ ὠχρῶ-
σα δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφῆρῃ τὸ ἀπὸ τοὺς
μαύρους ὀφθαλμοὺς τοῦ δούλου ἀνορθώ-
σκον ἀπειλητικὸν πῦρ.

Ὁ Μασκαδάλ ἦτο ἐρριμμένος εἰς τὸ
βάθος σκοτεινῆς τινος φυλακῆς· τὴν πρῶταν
περὶ τὸ λυκαυγές, ἡ φυλακὴ του εὐρέθη
ἀνοικτὴ· οἱ δύο φύλακες ἦσαν φονευμένοι.

ὁ Μασκαδάλ ἄφησε τὰς κοιλάδας καὶ ἔ-
φυγεν εἰς τὰ ὄρη.

Μετὰ τὰ συμβῆντα ταῦτα ἡ Κόρα δὲ
τολμᾷ νὰ ἀποδώσῃ τὸν ἔρωτά της εἰς ἕν
δολοφόνον· ὁ πατήρ τῆς διατάσσει, ὁ Βα-
λέρου ἰκετεύει, αὐτὴ καθίσταται μνηστὴ
τοῦ ἰσχυροῦ ἀποικοῦ.

Ἄλλὰ τότε, μόνη εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ
σκηνὴν, ἔνθα περιῶριζεν αὐτὴν ἡ νέα κοι-
νωνικῆς τῆς τάξεως, ἠδύνατο νὰ παραδοθῆ
ἀνευστολῆς εἰς τὰς λύπας, εἰς τὰς ἀλ-
γηδῶνας τῆς, εἰς τοὺς φόβους, οὓς ἀνε-
γίνωσκεν εἰς τὸ μέλλον. Τὸ μέλλον! Ἄου-
τυχῆς Κόρα!

Θερμότης πνιγνῆ ἐξήρανε τὴν γῆν
διὰ τῶν ἀνοικτῶν κιγκλιδωθυρίδων εἰσέρ-
χεται εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νέας ἑλαφρᾶ
αὔρα· λυγχοῦς τις ἔρριπτε τὸ ὑποπνέον φῶς
τοῦ ἐπὶ τῶν πολυτελῶν ἐπιπέλων τοῦ οἴ-
κήματος. Ἡ Κόρα ἐξηπλωμένη ἐπὶ τινος
ἀνακλίντρου, δὲν εἶχε τὴν ἰσχύν νὰ ἐγερ-
θῆ· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκλείσθησαν ἐπὶ τι-
νας στιγμὰς, ἀπεκοιμήθη.

Ἐν τούτοις καταγίγῃ προμηνύεται εἰ-
τὴν νῆσον· νέφη παραδόξου σχήματος συ-
σφραῖνοντα πέριξ τῶν ὑψηλῶν ὄρεων τοῦ
Andon-Sepor· ὀρηκτικὸς κρότος κεραυνῶ
διαρρήγνυται· ἡ Κόρα ἐξυπνᾷ αἰφνης· ἐν-
τρομος, τεθρονημένη ἀπὸ φρικτὰ ἄνερα
ἐγείρεται κλονουμένη καὶ προχωρεῖ ἵνα
κλείσῃ τὸ παράθυρον· ἀλλ' αἰφνης ἵστα-
ται ἀκίνητος.

Ἀνθρώπος τις εὐρίσκειτο πρὸ τοῦ παρα-
θύρου· οἱ ἄγριοι ὀφθαλμοὶ του συνήντη-
σαν τοὺς τῆς Κόρας· ὑπὸ τὸν εὐρὺν μα-
δύαν, ὅστις τὸν περιέβαλλεν, ὑπὸ τὸν πλα-
τύγυρον πῖλον, ὅστις ἐκάλυπτε τὸ μέτω-
πόν του, ἀδύνατον ἦν νὰ διακρίνῃ τις τὰ
χαρακτηριστικά του· ἀλλὰ τὸ γιγαντιαῖον
ἀνάστημά του, τὸ εἰς τὸ σκότος ἀκτινο-
βολοῦν βλέμμα του, ταῦτα πάντα ἀνήγ-
γελον τὸν Μασκαδάλ· ἡ Ἰνδὴ ἠθέλησε νὰ
καταβιάσῃ τὰ παραπετάσματα· ἀλλ' ὁ
νῆγρος ἦν ἤδη πλησίον τῆς.

Διὰ τοῦ ἰσχυροῦ βραχιονός του τὴν ἀρ-
πάζει ἐκπεπληγμένην καὶ ἔλκων αὐτὴν
μέχρι τοῦ ἀνακλίντρου:

— Γύναι! μὴ ἀναγνωρίζεις! φωνάζει
διὰ φωνῆς τρομερᾶς, ἀφίνων νὰ πέσῃ ὁ
μανδύς, ὅστις ἐκρυπτεν αὐτὸν εἰσέτι.

— Μασκαδάλ, ἀδελφέ μου... ἐψιθύ-
ρισε διὰ τρεμούσης φωνῆς ἡ μνηστὴ τοῦ
Βαλέρου.

— Δὲν εἶμαι πλέον εἰμὴ Μασκαδάλ,
ἐξηκολούθησεν οὗτος βραδέως καὶ χαμη-
λοφώνως· μὴ μοι δίδεις πλέον τίτλον,
τὸν ὁποῖον ἀποποιούμαι· καὶ ὅστις μοὶ
προξενεῖ φρίκην· ἥ τό ποτε καιρὸς καθ' ὃν
τὰ ὄπτα μου ἀνυπόμονα περίεμενον αὐτόν,
ὡς ὁ κάτοικος τῶν καυστικῶν ἐρήμων ἐπι-
καλεῖται τὸν δροσερὸν ἀέρα τῆς νυκτός...
ἀλλ' ἤδη τὸ πᾶν μετεβλήθη, καὶ δι' ἐμὲ
δὲν εἶσαι πλέον ἡ Κόρα.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Π. Δ. Τ.